

# [Đạo Mộ Đồng Nhân] [Bình Tà] Mặc Long

## Contents

|                                                       |          |
|-------------------------------------------------------|----------|
| <b>[Đạo Mộ Đồng Nhân] [Bình Tà] Mặc Long</b>          | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                 | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                                 | 2        |
| 3. Chương 3 . . . . .                                 | 4        |
| 4. Chương 4 . . . . .                                 | 10       |
| 5. Chương 5 . . . . .                                 | 16       |
| 6. Chương 6 . . . . .                                 | 23       |
| 7. Chương 7 . . . . .                                 | 30       |
| 8. Chương 8: Phiên Ngoại – Mắt Âm Dương (*) . . . . . | 38       |

## [Đạo Mộ Đồng Nhân] [Bình Tà] Mặc Long

---

### Giới thiệu

Thể loại: Đạo mộ đồng nhân, sinh tử văn. Biên tập: Tiểu TriệtNgô Tà uống phải viên được được làm từ máu của loài ch

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mo-dong-nhan-binh-ta-mac-long>*

### 1. Chương 1

Đường Hà Phường thuộc Hàng Châu là một phố cổ có bề dày lịch sử cùng nền văn hóa vững chắc, nó từng là “Hoàng thành căn nhân” của đô thành cổ đại Hàng Châu, là trung tâm văn hóa và thương mại trọng điểm trong triều đại Nam Tống.

Trên đường phố lúc này, người qua kẻ lại rộn ràng nhốn nháo, cảnh tượng náo nhiệt vui vẻ là vậy nhưng cửa hàng đồ cổ nằm cuối phố lại đóng cửa.

Ngô Tà nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt, mày nhíu lại, bởi vì cơ thể không được khỏe mà ngủ rất không an ổn.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng ngồi vào bên giường, đưa tay xuống dưới lớp chăn ôn nhu vuốt ve phần bụng hơi nhô lên của hắn, vẻ mặt tràn ngập áy náy, suy nghĩ bay đến thời điểm ở luyện đan thất tại Quỷ Vực...

“Đây là cái gì vậy? Thuốc trường sinh bất lão sao?” Từ phía sau truyền đến một thanh âm xa lạ kèm theo tiếng huyết sáo, mấy người Ngô Tà ngoái đầu lại thì phát hiện nguyên lai là cái tên Tha Bả\* đã dẫn theo vài đồng nghiệp theo đuôi họ tới đây.

(\* theo dịch nghĩa thì là cái cây lau nhà, mình không rõ gọi vậy là sao nên giữ nguyên theo Hán Việt là ‘tha bả’, chắc một kiểu gọi ám chỉ hoặc do tên kia trông như cái cây lau nhà >v

## 2. Chương 2

Vương Bàn Tử tựa hồ đã hiểu được cái gì, nháy mắt ra dấu với Văn Cẩm: “A! Đại tỷ, chúng ta nên ra ngoài nhìn thử mấy tên con cháu kia một cái thôi.” Nói xong cầm đầu bước ra ngoài trước tiên.

Văn Cẩm bình tĩnh nhìn Ngô Tà vài lần, rồi nói với Trương Khởi Linh: “Tiểu Tà giao cho cậu...” Nói xong cũng theo Vương Bàn Tử đi ra ngoài.

Sau khi hai người Vương Bàn Tử rời đi, trong động bỗng nhiên rất im lặng, im lặng tới nỗi ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Trương Khởi Linh ngồi bên cạnh giường ngọc, hai tay bắt chéo đặt trên đầu gối, cúi đầu không nói một câu.

“Ách... chuyện kia... Tiểu ca...” Ngô Tà gãi gãi đầu, thử nói chuyện để phá vỡ loại không khí áp bách này nhưng rồi lại không biết nói gì.

“Tôi không bảo vệ tốt cho cậu!” Trương Khởi Linh ngẩng đầu, thần tình tràn ngập đau lòng cùng áy náy nhìn Ngô Tà.

“Không... cái này không phải trách nhiệm của anh.” Ngô Tà xua tay tỏ ra thoải mái rồi nói tiếp: “Đây là chuyện bất ngờ, ai cũng không biết mọi chuyện sẽ trở nên thế này a. Nói sau, ngô...”

Ngô Tà thở nhẹ một hơi, miệng lập tức bị chặn lại, mềm nhũn ngã xuống giường ngọc.

Môi lưỡi dây dưa cùng một chỗ, nụ hôn sâu kéo dài, từng sợi từng sợi chỉ bạc tràn ra theo khóe miệng...

“Hô~” Trương Khởi Linh buông Ngô Tà ra, Ngô Tà thở phào một hơi, mắng: “Cái tên Muộn Du Bình chết toi nhà anh, anh không thể đánh tiếng trước một cái được hay sao hả? A~” Ngô Tà còn chưa kịp mắng xong, Trương Khởi Linh đã dùng những ngón tay linh hoạt tháo mở áo và thắt lưng của hắn.

Trương Khởi Linh ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng thẳng vào Ngô Tà, nói: “Chịu đựng một chút là được.” Nói xong, đưa một tay lên vuốt ve cổ Ngô Tà, cắn lên nụ hoa hồng nhuận nơi ngực trái, đầu lưỡi linh hoạt liếm mát đầy khiêu khích, tay kia cũng không an phận xoa nắn nụ anh hồng bên phải, kích thích đến lúc chúng ửng lên một màu hồng phấn mê người, không an phận mà ngao nghể dựng thẳng lên.

“A...” Ngô Tà ngâm khê một tiếng, quay đầu qua một bên, khẩn trương đến mức động cũng không dám động. Trương Khởi Linh cởi bỏ lớp quần áo che đậy cơ thể hắn, nhìn thấy bộ dạng này của hắn thì thương yêu luyến tiếc nói với hắn: “Thả lỏng chút sẽ không đau.”

Ngô Tà cắn răng thầm nghĩ: Ta con mẹ nó thả lỏng như thế nào a?

Từng nụ hôn nhỏ vun hạ xuống từ trên tai hắn, kéo xuống cổ, bả vai, trước ngực, lưu lại từng điểm hồng ngân, tươi đẹp tựa như những đóa hoa.

Nụ hôn lướt qua ngực, lướt qua phần bụng bằng phẳng mềm dẻo, chậm rãi hướng tới mảnh đất tràn ngập thần bí kia, cảnh này khiến cho thân thể Ngô Tà vốn đã bị những nụ hôn khê làm trầm tĩnh lại thoáng chốc căng cứng.

“Tiểu ca... Không, a...”

Trương Khởi Linh cắn lấy phân thân đang dần dần trưởng đại của hắn, nhẹ liếm đi trọc dịch đang rỉ ra từ trên đỉnh... Ngô Tà run mạnh, hàng lông mi dài che đi đôi mắt đang dần tối đen khê run rẩy.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng tách chân Ngô Tà ra, đem hai ngón tay thon dài của mình đẩy mạnh vào dững đạo khô ráo.

“Ách... A!” Chưa từng trải qua chuyện như vậy bao giờ, Ngô Tà chỉ cảm thấy hạ thể đau nhức, không khỏi rên rỉ mắng một tiếng: “A má ơi! Người nhẹ chút... nhẹ chút...” Nói xong câu cuối cơ hồ đã muốn khóc nước mắt.

“Ngô Tà, thả lỏng chút, tôi sẽ làm thật nhẹ.” Nói xong đem dục vọng đã bành trướng của mình chậm rãi đưa vào hậu đình Ngô Tà.

“A!... A! Má ơi má ơi!... Ách...” Đau đớn như thể bị xé rách truyền đến khiến Ngô Tà cơ hồ muốn ngất đi, ngón tay gắt gao bám lấy bờ vai Trương Khởi Linh, vì dùng sức quá mạnh mà trở nên trắng bệch.

“Không cần... Không cần được không...” Ngô Tà bật khóc, nói năng lộn xộn.

Phân thân còn chưa hoàn toàn sáp nhập lại thì trệ không tiến, nghẹn trong dũng đạo cũng khiến cho Trương Khởi Linh vạn phần khó chịu, nhưng nhìn đến vẻ mặt thống khổ của Ngô Tà, hắn không khỏi cảm thấy một trận đau lòng: “Ngô Tà... Chịu đựng một chút sẽ xong thôi.”

Ngô Tà há to mồm hô hấp vài lần, cân bằng đau đớn từ hạ thể.

Trương Khởi Linh một bên ôn nhu trấn an Ngô Tà, giúp hắn thả lỏng thân thể, một bên bắt đầu chậm rãi đẩy vào.

Trong mắt Ngô Tà tràn đầy sương mù, hai tay siết chặt lấy thành giường, từ hàm răng bài trừ vài câu rên rỉ không rõ ràng: “Tôi... Ách... Dừng... Dừng lại.”

Trương Khởi Linh an ủi hắn, bản thân cũng bắt đầu co rúm một chút.

Ngô Tà liều mạng khắc chế ham muốn thoát ra tiếng rên rỉ, chỉ cảm thấy thứ kia đang bành trướng càng lúc càng lớn sau hạ thể, đau đến mức hắn kiệt lực lắc đầu, sợi tóc tán loạn dán trên mặt.

Trương Khởi Linh lại vì hưng phấn mà trở nên nôn nóng, lý trí hoàn toàn bị dục vọng thay thế. Trừu tống\* có quy luật cũng dần dần trở nên thô bạo ngang tàng như con ngựa hoang đứt cương, hắn gắt gao giữ lấy vòng eo mềm dẻo kia mà mãnh liệt luật động...

(\* rút ra đẩy vào XD)

Người dưới thân đã đau đến mức những tiếng rên rỉ ban đầu đã dần dần biến thành những tiếng thét khàn khàn... Phân thân vừa rút ra mang theo cả tơ máu...

Trong sơn động yên tĩnh quanh quẩn tiếng thở dốc cùng rên rỉ.

“A!...” Trong đầu Trương Khởi Linh trống rỗng, hắn dùng sức xỏ xuyên va chạm, thân thể cường tráng co rút một trận, hét lớn một tiếng, yêu dịch nóng chảy như nham thạch bắn vào chỗ sâu nhất trong thân thể người dưới thân, lúc này gần như đã hôn mê bất tỉnh...

Trương Khởi Linh dường như hư thoát, mềm nhũn nằm sấp lên ngực Ngô Tà, hô hấp gấp gáp... Ngô Tà hơi thở mỏng manh, cả người ướt sũng, vô lực như thể bị mất nước.

“Ngô Tà... Thật xin lỗi...” Trương Khởi Linh nhẹ nhàng nói khẽ bên tai Ngô Tà.

Bên ngoài động khải, Vương Bàn Tử và Văn Cẩm nhóm lửa, lẳng lặng ngồi tại chỗ, đám người tên Tha Ba đã sớm rời đi.

Dưới chân Vương Bàn Tử đều là đầu mẩu thuốc là, trên miệng cũng đang ngậm một điếu nhưng lại không châm thuốc, ngơ ngác nhìn vào một chỗ như thể đang suy nghĩ chuyện gì.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng động, Vương Bàn Tử lấy lại tinh thần, Văn Cẩm cũng đứng vội lên, chăm chú nhìn vào trong cửa động.

Trương Khởi Linh ôm ngang Ngô Tà sắc mặt tái nhợt chui từ trong động ra, tìm đến một chỗ bằng phẳng rồi chậm rãi đem Ngô Tà đặt xuống, sau đó ngồi đấy canh giữ, ngậm miệng không nói một lời.

Văn Cẩm cùng Bàn Tử nhìn một chút rồi đi qua.

“Ách... Tiểu ca, này...” Vương Bàn Tử chỉ chỉ Ngô Tà rồi nói: “Sao rồi?”

Trương Khởi Linh không để ý đến hắn, ôn nhu vén mớ tóc hỗn độn trên trán Ngô Tà, nói: “Độc giải.”

Văn Cẩm từ đầu đến cuối không nói một câu nào, cô biết, thống khổ còn ở phía sau.

Vương Bàn Tử lấy túi ngủ ra, muốn đem Ngô Tà đặt vào cho ấm áp chút. Nhưng hắn vừa mới động vào Ngô Tà, Trương Khởi Linh đã nhìn hắn chằm chằm, lạnh lùng nói: “Dừng động vào cậu ấy!”

(Woa >v

### 3. Chương 3

Trương Khởi Linh mở mắt ra, ngồi bật dậy, giống như say rượu mà bóp trán.

“Ngô Tà... ân? Ngô Tà đâu?!” Hắn rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, ngó nghiêng trái phải tìm kiếm Ngô Tà.

“Bang!” Cửa bỗng nhiên bị đá mạnh ra, Vương Bàn Tử toàn thân toàn bần đất vọt tới trước mặt Trương Khởi Linh: “Tiểu ca... Tiểu ca... Không... không tốt.”

Hắn túm lấy bả vai của Trương Khởi Linh, lo lắng kêu lên: “Thiên Chân... Thiên Chân bị Cừu Đức Khảo mang đi rồi.”

“Cái gì?!” Trương Khởi Linh trợn mắt, bình tĩnh nhìn Vương Bàn Tử một lượt, trở tay tóm lấy cổ tay của hắn, trầm thấp nói: “Các người đi tìm Cừu Đức Khảo?!”

“Ừ...” Vương Bàn Tử cúi đầu, tự trách nói: “Là do Thiên Chân nói anh cùng Cừu Đức Khảo có chút khúc mắc, sợ anh gặp chuyện không may, cho nên việc này không thể để anh biết. Huống hồ, hắn mời chúng tôi đến để nói chuyện về A Ninh. Nhưng... nhưng chúng tôi đi rồi mới biết được đây là cái bẫy của Cừu Đức Khảo.”

Trương Khởi Linh nghe thế thì liền dừng dậy muốn lao đi, Vương Bàn Tử vội bắt lấy hắn nói: “Tiểu ca! Anh có đi cũng không thể tìm thấy bọn họ! Ngay cả tôi cũng không biết được thế là thế nào, chỉ thấy khi tỉnh lại thì đã bị ném tới một vùng hoang vu dã ngoại. Nếu vừa rồi không có xe đi ngang qua, tôi cũng không về được.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử trầm mặc một lúc rồi tiếp tục nói: “Hơn nữa... Nơi mà Cừu Đức Khảo mời chúng tôi đến, căn bản giống như không tồn tại...” Dứt lời, hắn run nhẹ một chút.

Trương Khởi Linh nghe vậy, dù gì nói đi nói lại thì Vương Bàn Tử cũng là người có tính cảnh giác cao, huống chi còn có Ngô Tà. Trong lòng lại càng thêm lo âu, mất mát bình tĩnh ngày xưa mà quát Vương Bàn Tử: “Anh vì sao không chiếu cố tốt cho cậu ấy?!”

Vương Bàn Tử ngồi xuống đất, nói: “Hết thủy đều là do Cừu Đức Khảo đã an bài cẩn thận, người hắn cần chính là Ngô Tà...” Nói xong, hắn nhớ lại tình huống lúc đó.

Từ sau bình phong truyền đến tiếng bước chân, xuất phát từ lễ phép, Ngô Tà cùng Vương Bàn Tử đều đứng lên.

Một người gương mặt quắc thước bước ra từ sau bình phong, theo sau là Hoắc Cửu.

Chẳng lẽ đây là Cừu Đức Khảo?

“A ~~ Ngô tiên sinh, mời ngồi.” Giọng của lão nhân nước ngoài này là âm giọng của Trường Sa, tươi cười làm động tác mời, sau đó quay đầu nhìn Vương Bàn Tử nói: “Nói vậy vị này chắc là Vương tiên sinh.”

Vương Bàn Tử ưỡn cái bụng phê của hắn, nghênh ngang ngồi trên sô pha nói: “Không dám, đúng là tại hạ.”

Ngô Tà nghe thấy cái ngữ khí này của Bàn Tử thì thiếu chút nữa bật cười một tiếng, thầm nghĩ cái con mẹ anh! Đến giờ tên Vương Bàn Tử anh còn dùng cái loại ngữ khí này được nữa.

Vương Bàn Tử đưa mắt nhìn Ngô Tà một cái rồi hỏi Cừu Đức Khảo: “Tôi không phải loại người thích vòng vo, nếu có gì đặc tội thì mong thông cảm cho. Ngài mời chúng tôi đến đây... chắc không phải vì chuyện của A Ninh?”

Cừu Đức Khảo nghe vậy thì sững sốt vài giây, hít một hơi xì gà, nói: “Vương tiên sinh quả nhiên là người thẳng thắn, một khi đã như vậy, tôi cũng không cần thiết phải vòng vo. Không sai! Đúng như lời ngài, lần này mời hai người đến không phải là vì chuyện của A Ninh tiểu thư.”

Ngô Tà cùng Vương Bàn Tử trao đổi ánh mắt, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Ngô Tà nói: “Vậy Cừu tiên sinh mời chúng tôi đến là có chuyện gì? Không đúng... nên nói như thế này, cho hỏi ngài đây chính là người ấy?”

Vương Bàn Tử vừa nghe thì trong lòng hồi hộp: Hả? Chẳng lẽ người này không phải Cừu Đức Khảo?

Chỉ nghe thấy Ngô Tà lại nói tiếp: “Cừu Đức Khảo quen biết với ông nội của tôi, hơn nữa chú ba cũng đã gặp qua hắn. Tôi tuy rằng chưa từng thấy qua người thật, nhưng căn cứ theo miêu tả của chú ba... tuyệt đối không phải vị tiên sinh trước mắt.”

Nghe đến đó, kẻ giả mạo Cừu Đức Khảo đang đứng trước mặt không khỏi xấu hổ cười cười.

“Haha... Ngô tiên sinh quả nhiên đã có chuẩn bị rồi mới đến a!” Nói xong lại có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một lão nhân hình dạng tiêu tụy, ngồi trên xe lăn đi ra từ sau bình phong.

Ngô Tà thầm nghĩ: Đây mới là chính chủ!

Sau đó, hắn nhìn đến vài người theo sau lão nhân kia, chấn động! Vương Bàn Tử cũng trợn mắt há mồm nhìn bọn chúng.

“Con mẹ nó! Đây không phải là mấy tên ‘Tha Bả’ đã biến mất ở luyện đan thất hay sao?!”

Cừu Đức Khảo nửa cười nửa không nhìn Ngô Tà, khàn khàn giọng nói: “Mấy người này các người đều biết nhỉ? Vậy ta cũng không cần giới thiệu nữa.”

A? Ngô Tà lập tức phản ứng lại, nhìn về đám người ‘Tha Bả’.

Mấy người nọ ánh mắt ngây dại, môi tím tái, nhìn thẳng vào một vị trí không rõ trước mặt, đâu còn chút sinh khí nào của người sống.

“Này...?” Ngô Tà nhìn thấy bọn họ như vậy thì cảm thấy cả người không được thoải mái.

“Cạc cạc...” Cừu Đức Khảo cười như con quạ đen vài tiếng, nói: “Sau khi bọn họ đi ra từ trong lòng đất, bởi vì đói khát mà chết ngất bên đầm lầy. Tôi cứu bọn họ nên bọn họ đã thề sống thề chết nguyện trung thành với tôi. Tôi chỉ là làm cho bọn họ trung thành hơn một chút nữa mà thôi. Hơn nữa...” Nói đến đây, đôi con người quét tới quét lui trên người Ngô Tà.

Ngô Tà cảm thấy ánh mắt đang nhìn mình kia thật sự giống với mấy con rắn mào gà xung quanh đầm lầy, cả người run run, suy nghĩ: Cừu Đức Khảo cũng đi Cách Nhĩ Mộc? Lúc đó hắn ở đâu? Vì cái gì không đụng độ với hắn?!

“Uy! Mặc kệ là thế nào, người lôi chúng ta tới đây là muốn làm cái gì? Không có việc gì chúng ta liền cáo từ!” Vương Bàn Tử lấy cái thân mình béo tốt của mình mạnh mẽ chắn giữa Ngô Tà cùng Cừu Đức Khảo, mãnh liệt hỏi.

“Haha, Vương tiên sinh đừng nóng vội.” Cừu Đức Khảo thu hồi ánh mắt, ý bảo Vương Bàn Tử an tâm một chút chớ nóng nảy, sau đó nói tiếp: “Tôi có việc muốn nhờ hai vị, hơn nữa chuyện này cũng có quan hệ tới Ngô tiên sinh.”

“Có quan hệ tới tôi?” Ngô Tà nhìn hắn nghi hoặc.

“Ngô tiên sinh lúc ở luyện đan thất có ăn một loại dược, tôi ở đây cũng có một ít. Mặt khác, còn có một vài thứ mong Ngô tiên sinh xem qua.” Nói xong, hắn dùng mắt ra hiệu cho Hoắc Cửu, ý bảo hắn lấy ra.

Ngô Tà nhìn đến tên Tha Bả đang ở trong tay của Cừu Đức Khảo, tự nhiên cũng sẽ nghĩ đến việc mấy viên dược cũng ở trong tay hắn, cho nên khi nhìn thấy mấy thứ này cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên. Hắn chỉ là đang buồn bực chuyện mấy tên Tha Bả sao lại biến thành cái dạng này, còn sống hay đã chết?

“Ngô Tà! Cậu xem!” Vương Bàn Tử gọi to Ngô Tà đang còn ngẩn ngơ, chỉ vào một bức ảnh, run rẩy nói với Ngô Tà: “Cậu xem bức ảnh này.”

Ngô Tà lấy lại tinh thần, cầm lấy tấm ảnh trước mắt, mới chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy một trận ghê tởm trào lên: “Ừ... Ồ!” Ngô Tà vội vàng che miệng lại, ngẩng đầu hỏi Cừu Đức Khảo: “Đây là...?”

Trên ảnh chụp là hình ba bộ thi thể, nhưng những thi thể này rất quái dị. Bụng giống như là bị đốt trụi thành một khoảng trống, hơn nữa trong mỗi khoảng trống đó còn có một vật dài hơn một thước chui cuộn bên trong, trên người chia thành khúc, không mắt không miệng, giống như một con giun.

“Đây là ‘nhật hào’ (yao), một loại sinh vật thần bí đến từ lòng đất, ăn thi thể hư thối, nhưng lại rất e ngại những thứ có dính đến máu, trong lúc vô tình tôi đã thu được.” Cừu Đức Khảo nói một cách tự hào.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy rét run, trong lòng không hên mà cùng xuất hiện ba chữ: lão biến thái!

“Thi thể này là do ăn viên dược màu xanh lục kia mà lại không tìm được người giải độc, nói thẳng ra, cũng chính là những người không mang thai.” Cừu Đức Khảo chậm rãi phun ra từng chữ.

Ngô Tà thoáng chốc ngẩn người: Chẳng lẽ, lão già này biết tất cả mọi chuyện? Hắn thế nhưng lại bắt người làm thí nghiệm!!

“Kia! Hiện tại chúng ta nói vào vấn đề chính đi.” Cừu Đức Khảo tựa hồ như rất vừa lòng với biểu hiện hiện tại của Ngô Tà, không nhanh không chậm nhích xe lặn lại gần: “Cậu sở dĩ có thể giải độc, tất cả đều vì mấy người các cậu chó ngáp phải ruồi. Giường ngọc bên trong mộ thất rất trọng yếu, ngọc là vật âm hàn, vừa đúng lúc điều hòa thân thể dương dương, mới có thể đạt được chuyện đó. Chuyện đó... là sau đây tôi mới điều tra được, ai~ đáng tiếc cho ba đứa nhỏ này.” Nói xong chỉ mấy bức ảnh. Cừu Đức Khảo tuy miệng thì nói đáng tiếc, nhưng trên mặt một chút biểu tình đáng tiếc cũng không có.

Ngô Tà cùng Vương Bàn Tử nghe đến đó, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nếu lúc ấy... hậu quả quả thực không thể tưởng tượng được. Cho đến lúc này, bọn họ cảm thấy đầu óc của mình căn bản không đủ dùng.

“Giường ngọc tuy rằng trọng yếu, nhưng không phải là mấu chốt.” Cừu Đức Khảo nói tiếp: “Chuyện mấu chốt còn đặt trên một khối mặc ngọc, nếu không có khối ngọc kia, thai nhi sẽ hư thối trong bụng chứ không được sinh ra. Tôi biết được khối mặc ngọc kia đang ở Hoắc gia thôn.” Nói đến đây, lấy một ngón tay ngoắc ngoắc Hoắc Cửu đang một mực im lặng ở đằng sau: “Hắn là người của Hoắc gia thôn, tôi lần này mời hai vị đến chính là vì đi đến Hoắc gia thôn tìm khối mặc ngọc kia. Hơn nữa... hắn là anh họ của Hoắc Linh.”

Hai người Ngô Tà nghe Cừu Đức Khảo nói xong thì sắc mặt trắng bệch đứng sững tại chỗ: Anh họ của Hoắc Linh??!

“Tiên sư! Người đang dọa Bàn gia ta đấy à? Vì cái gì chúng ta phải tin tưởng người?” Vương Bàn Tử lo còn không đủ nên bồi thêm: “Theo lời người nói, đây là chuyện có lợi cho chúng ta, vậy còn người? Chẳng lẽ người lại chấp nhận làm chuyện không có lợi cho bản thân?”

“Hừ! Hai vị có thể không tin, đến lúc thống khổ cũng đừng có trách tôi.” Nói đến đây lại chuyển hướng: “Nói vậy có lẽ hai vị không biết, Hoắc gia là hậu duệ của ‘cổ miêu’. Lúc hai vị vào đây, đã trúng ‘ngân điệp cổ.’”

(cổ = sâu độc)

Vương Bàn Tử nghe vậy liền rống lên “Con mẹ ngươi!” rồi lôi Ngô Tà lao ra ngoài. Nhưng vừa mới đứng lên, bỗng nhiên chân mềm nhũn, trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Nói đến đây, Vương Bàn Tử căn rằng: “Lúc tôi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một cái ao nước cống bên đường, bốn phía đều là cây cối héo khô cùng xương người phơi đầy bên ngoài. Hơn nữa... cái biệt thự kia đã biến mất một cách kì lạ...”

“Biến mất?” Trương Khởi Linh nhìn Bàn Tử đầy nghi hoặc.

“Ừ, còn nhớ tôi nói cái biệt thự kia rất kì quái không? Hiện giờ nhớ lại, tựa hồ nó nằm trên một cái ‘biểu địa’ (\*).” Bàn Tử trầm ngâm nói.

(\*nghĩa địa của những người chết đói)

“A?!” Nghe thế, Trương Khởi Linh không khỏi hít một hơi lạnh.

Vương Bàn Tử nắn lòng cúi đầu, nói tiếp: “ ‘Biểu địa’ còn được gọi là ‘nhà hầm cõi âm’, nếu chỗ có nhiều người chết mà có nước, sẽ hình thành ‘biểu địa’. Ao nước... còn có cây khô, tất cả mấy thứ này đều có thể ngăn cho âm khí phát tán ra ngoài, là nơi nuôi dưỡng và che giấu âm khí rất tốt.” Nói đến đây, Vương Bàn Tử đỡ trán: “Tôi đoán nơi đó có thể là pháp trường cổ đại.”

“Anh có thể xác định anh vẫn còn ở tại vị trí của cái biệt thự đó sao?! Huống hồ anh làm thế nào để xác định đó là ‘biểu địa’?” Trương Khởi Linh nghĩ đến bộ dạng không đầu vào đầu lúc bình thường của Bàn Tử, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Vương Bàn Tử trừng mắt, nói: “Tiên sư! Anh không cần coi thường trí ngớ của Bàn gia tôi đây, trước mắt tuy rằng có thêm cái ao nước, nhưng chỗ đó tuyệt đối là vị trí của cái biệt thự kia. Chớ quên, bạn thân trước kia của tôi là một cao thủ trong phong thủy, ít nhiều gì tôi cũng học được một chút.”

“Cộc cộc...”

Vương Bàn Tử còn đang cố sức khoắc lác thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến.

Trương Khởi Linh nghĩ tới việc Ngô Tà đã quay lại, không nói hai lời vội tới mở cửa.

Bằng thân thủ của Trương Khởi Linh thì có thể nói đó là tốc độ sét đánh không kịp bưng tai. Nhưng lúc mà hần mở cửa ra, bên ngoài lại không có một bóng người mà chỉ có một cái hòm nhỏ màu đen nằm trên bậc thang.

Vương Bàn Tử đi tới, hỏi: “Có phải có tin tức của Thiên Chân không?”

Trương Khởi Linh cầm lấy cái hòm, lắc lắc đầu. Cũng không quản xem cái hòm có âm mưu gì hay không, vội vàng mở nắp ra xem.

Chỉ thấy trong hòm có một chiếc đĩa CD, còn lại trống trơn.

Vương Bàn Tử nhìn vào trong hòm, sững sốt hỏi: “Ai đưa tới vậy?”

“Không biết.” Trương Khởi Linh cầm lấy chiếc đĩa CD, tiện tay cho vào trong ổ đĩa.

Màn hình nhiễu vài giây rồi bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn.

“Cửu Đức Khảo!” Nhìn đến người này, Vương Bàn Tử rống lên, mắng: “Con bà nó! Không ngờ là con rùa già này!” Nói xong, hận không thể xông vào trong TV đánh hần một chút.

Trương Khởi Linh cũng nhú mày, ra dấu im lặng với Vương Bàn Tử, thầm nghĩ còn chưa đến một ngày, tốc độ của Cửu Đức Khảo cũng thật quá nhanh.

Cửu Đức Khảo trong màn hình điều chỉnh máy quay xuống, nói: “Vương tiên sinh, tôi biết vị Tiểu ca kia nhất định là ở cùng một chỗ với mấy anh, có hần đi cùng, việc tìm được khối ngọc kia sẽ đạt được tỉ lệ rất lớn. Về phần mấy chuyện trước kia, tôi sẽ bỏ qua. Hơn nữa, chúng ta hợp tác thì đôi bên đều có lợi. Anh cùng Tiểu ca giúp tôi tìm được ngọc, tôi sẽ đem Ngô tiên sinh không chút tổn hại nào tới trước mặt hai người.” Cửu Đức Khảo nói đến đây thì cầm lấy cốc cà phê trên bàn, nói tiếp: “Hơn nữa... tình trạng thân thể của Ngô tiên sinh hiện giờ, so với tôi hai người chắc càng rõ ràng hơn. Vì tránh để cậu ấy chịu gian khổ tàu xe, tôi sẽ chiếu cố cậu ấy thay hai người! Haha... không cần cảm tạ đâu.” Cửu Đức Khảo mặt dày nói xong câu đó, hình ảnh biến chuyển.

Ở trong một gian phòng có đủ các loại dụng cụ có đặt một chiếc giường rất lớn, Ngô Tà nhắm nghiền hai mắt, trên người cắm đầy các loại ống truyền hóa chất khác nhau, chân tay bị trói vào thành giường thành hình chữ Đại (大). Bên giường đứng đầy những người mặc áo dài trắng, đeo khẩu trang, còn không ngừng ghi chép cái gì đó.

Nhìn đến đây, hai mắt Trương Khởi Linh gần như là đã trợn trừng lên, nắm chặt hai đấm, thân thể run nhè nhẹ. Vương Bàn Tử tức giận đá đổ chiếc ghế trên đất: “Mẹ kiếp! Rốt cuộc Ngô Tà làm sao rồi?”

Hình ảnh lại chuyển, chiếu tới Cửu Đức Khảo. Hần cười không chút kiêng nể: “Hắc hắc... Tức giận vô ích, cũng đừng có mong tìm được tôi, bởi vì cơ hội có thể tính được cơ hồ bằng không... A! Đúng rồi, nếu hai vị không tìm thấy khối ngọc kia, tôi còn sẽ chuẩn bị một chút lễ vật cho Ngô tiên sinh nữa đây.” Nói xong, cầm lấy một bình thuốc nhỏ trên bàn, nói: “Thứ này do tôi đặc biệt nghiên cứu chế tạo, đối với thành phần bên trong hai vị hần sẽ kinh ngạc lắm nhỉ? Trong đây chủ yếu có... độc... vô cùng tinh khiết... cùng Tàng hồng hoa (\*)! Mặt khác, ‘ngân diệp cổ’ trong người Vương tiên sinh tạm thời sẽ không phát tác. Trong vòng ba ngày, tôi sẽ phái vài trợ thủ đắc lực của tôi tới liên lạc với hai vị, a~ chờ tin tốt từ hai vị nha.” Nói xong, màn hình lại trở lại trạng thái nhiễu.

(\* theo trí nhớ khi xem phim cổ trang thì Tàng hồng hoa có thể làm sảy thai ‘\_\_\_’)

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm màn hình không có hình ảnh kia, bất động.

Vương Bàn Tử vỗ nhẹ bờ vai hắn, nói: “Cho dù Cừu Đức Khảo không uy hiếp chúng ta, vì Thiên Chân cùng đứa bé, dù sao chúng ta cũng phải tìm khối ngọc kia. Hơn nữa, xét đến thái độ của Cừu Đức Khảo, ngọc kia chắc chắn là phải tìm bằng được.”

Chuyện đến vừa đúng lúc, lúc Trương Khởi Linh và Bàn Tử đang cùng thương lượng đối sách, Phan Tử gọi điện tới.

Nguyên lai, Phan Tử cũng đang tìm tam gia, hắn cũng tìm được hạnh phúc tuổi già của mình rồi. Lần gọi điện thoại này là để gọi mấy người Ngô Tà đến uống rượu mừng. Nhưng hắn trăm triệu lần không nghĩ tới bên này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Vương Bàn Tử nói hết mọi chuyện qua điện thoại cho Phan Tử. Hắn không nói hai lời liền bỏ lại vợ sắp cưới chạy lại đây.

Sau khi Phan Tử qua, ba người nghiên cứu một chút. Đầu tiên, khối ngọc này khẳng định rất quan trọng đối với Cừu Đức Khảo, hơn nữa rất khó tìm được, nếu không bằng nhân lực cùng tài lực công ty hắn, cũng không cần lấy Ngô Tà ra để uy hiếp.

Tiếp theo, nếu như theo lời Cừu Đức Khảo nói, có ngọc mới có thể khiến đứa nhỏ thuận lợi sinh ra, như vậy khối ngọc này càng quan trọng hơn với Ngô Tà. Cho nên mặc kệ là thế nào, khối ngọc này là tình thế bất buộc.

Phan Tử nói: “Cái cuối cùng tôi cảm thấy được, bọn họ cưỡng ép Tiểu tam gia cũng không đơn giản chỉ vì muốn thỏa hiệp với chúng ta như vậy.” Trương Khởi Linh yên lặng gật đầu, coi như đồng ý với Phan Tử.

Ba người đứng ngồi không yên suốt hai ngày, đến giữa ngày thứ ba, cửa phòng bị gõ. Phan Tử mở cửa, bên ngoài là tên Hoắc Cửu đã mang Ngô Tà của bọn họ đi.

Vương Bàn Tử vừa nhìn đến người này đã muốn xông lên đánh hắn, lại bị Phan Tử ngăn lại.

Hoắc Cửu coi như không thấy Bàn Tử, vẫn khách khí như cũ, nói: “Phiền hai vị chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức xuất phát, trang bị đều ở trên xe.”

“Chúng tôi mang theo một người đi.” Vương Bàn Tử nói rồi chỉ hướng Phan Tử.

Vương Bàn Tử vốn không đồng ý hắn đi cùng, bởi vì nơi này chủ yếu là người cổ miêu, khéo còn dùng cổ thuật để giao tiếp, sợ đi thì dữ nhiều lành ít.

Nhưng cái chính là Phan Tử nói phải cùng đi, vì Tiểu tam gia cái gì cũng có thể buông. Hơn nữa, vài ngày này hắn đã dùng rất nhiều người để tìm kiếm tung tích Ngô Tà, nhưng đúng như lời Cừu Đức Khảo nói, manh mối tìm được bằng không. Chẳng lẽ Ngô Tà có thể biến mất khỏi địa cầu hay sao?

“Ách...” Hoắc Cửu chần chờ một lúc, nói: “Chờ!” rồi cầm lấy thiết bị liên lạc đặc biệt của công ty, chạy đến chỗ cách đám người một đoạn, nói thầm vài câu.

“Ông chủ đồng ý cho các anh dẫn theo người đi.”

Vương Bàn Tử nhìn thấy hắn có vẻ khó chịu, hừ một tiếng khinh thường, nhắc chân bước lên xe.

Mới rảo bước tiến lên cửa xe, Vương Bàn Tử sững sốt. Trên xe có ba người đang ngồi, ngoài trừ chúng ta Cừu Đức Khảo còn tìm người khác?

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Hoắc Cửu bắt đầu giới thiệu — người khoảng chừng năm mươi tuổi, gầy đét như sợi dây họ Chu, gọi là Chu Đồng. Đặc biệt, hắn được giới thiệu là tinh thông thuật phong thủy.

“Lợn đông lạnh? Bì lợn đông lạnh...” Vương Bàn Tử vừa nghe thấy tên của hắn (\*), thiếu chút nữa xì một cái bật cười thành tiếng, Phan Tử nhanh chân đá hắn một cái, xấu hổ cười cười.

(\* Chu Đồng đọc là zhū dòng, lợn đông lạnh cũng đọc là zhū dòng =))

Người khoảng ba mươi tuổi, thấp lè tè tự xưng họ Trương, kêu là Trương Cao.

(Trương – giảng mở, cao – cao)

Vừa nghe xong Phan Tử cũng suýt nữa phụt cười, cổ nén lại, thiếu chút thì ghen đến nội thương. Tên họ hai người này cũng thân mình thật quá mức tương xứng.

Cuối cùng là một người tuổi xấp xỉ Ngô Tà, môi hồng răng trắng, rất là thanh tú, tên là Hoắc Lực Á. Là người cùng thôn với Hoắc Cửu.

Lúc Trương Khởi Linh lên xe, không biết là vô tình hay cố ý, nhìn người tên Hoắc Lực Á kia đến vài lần.

Dọc theo đường đi, Hoắc Cửu lái xe, Chu Đồng và Trương Khởi Linh ngồi ở cuối xe, từ lúc bắt đầu lên xe hai người không nói một câu, ngồi tựa lưng nhắm mắt dưỡng thần.

Bàn Tử nhìn hai người bạn họ, thầm nghĩ: Tiên sư! Hai thằng này hợp thật.

Vương Bàn Tử, Phan Tử và Trương Cao ngồi ở giữa. Trương Cao cũng hay nói, cùng Vương Bàn Tử chém gió đến trăng giang đại hải.

Hoắc Lực Á ngồi trên ghế phó lái, vẻ mặt kiêu ngạo, thường xuyên cúi đầu nói gì đó với Hoắc Cửu.

Không biết xe đi bao lâu, sắc trời dần dần ảm đạm. Từ đầu đến cuối, người tên Hoắc Lực Á kia không nói một câu nào với những người đằng sau.

“Ai nha... Tôi nói này, Hoắc gia thôn của mấy người rốt cuộc ở chỗ nào?” Vương Bàn Tử nhin không được nên hỏi.

Hoắc Lực Á cũng không thèm quay đầu lại mà đáp lời: “Gấp cái gì, tới rồi anh sẽ biết.”

“Hừ!” Vương Bàn Tử vừa nghe, thầm nghĩ: Tên mặt trắng nhà cậu còn dám điều, tiếp đó lại muốn phát tác, Phan Tử vội vàng kéo hần nói: “Cái tên Bàn Tử chết tiệt này, đừng gây chuyện nữa.”

“Ờ ờ! Một chết Bàn gia ta. Nói chút thì sao? Còn không cho hỏi...” Vương Bàn Tử còn đang to tiếng thì bỗng Chu Đồng, người đang ngồi ở phía sau, đột nhiên mở mắt nói một câu: “Cẩn thận!”

Đúng khi ấy, xe quẹo vào một đường vòng nhỏ gấp ghe trên hẻm núi, hơn nữa không biết từ lúc nào xung quanh đã tràn ngập sương mù, tốc độ xe thoáng chốc đã chậm lại.

Xe quẹo đến quẹo đi trên hẻm núi kia, nói cũng kì quái, từ sau khi đi lên hẻm núi này thì không gặp thêm một xe nào đi qua nữa. Vương Bàn Tử châm thuốc, hít mạnh một hơi, nói như lẩm bẩm: “Nơi này còn có đường? Sao tôi không biết.” Cả xe không có ai trả lời hần.

Lại đi thêm vài tiếng đồng hồ, sương mù chậm rãi tan đi, hẻm núi cũng dễ nhìn hơn rất nhiều, nhưng cũng càng thêm kinh tâm động phách. Nguyên lai đường này không chỉ nhỏ hẹp, hơn nữa hai bên cũng không có cái gì ngăn cản, ngộ nhỡ rơi xuống thì đó là vực sâu vạn trượng.

“Ờ ờ! Chỗ quái nào đây?” Phan Tử trợn mắt há mồm nhìn ra ngoài xe.

Bỗng nhiên phía trước truyền đến thanh âm ầm ầm, mặt đất truyền đến chấn động rất nhỏ. Hoắc Cửu dừng xe lại, nói với mấy người phía sau: “Tôi đi xem phía trước xảy ra chuyện gì.” Sau đó xuống xe. Qua khoảng tầm mười phút thì thấy hần hồng học chạy về, sốt ruột nói: “Không xong rồi! Phía trước sạt lở, chặn mất đường đi rồi. Chúng ta chỉ còn cách để lại xe rồi trèo qua.”

“Bố khỉ! Không phải chứ, đã trẻ thế này mà còn phải leo núi.” Vương Bàn Tử than thở vài câu, nhìn thấy mọi người xuống xe nên cũng đành cầm theo trang bị đi đến chỗ bị sạt lở, nhìn kĩ thì thấy kết cấu đá núi nơi đó không được chắc chắn, nếu cố vượt qua chỉ sợ lại làm cho đất tiếp tục sụp xuống, rồi sau đó rơi thẳng xuống vách núi đen kịt, không phải bị đá va chết thì cũng là ngã tan xác. Tên Trương Cao hỏi kia coi bộ cũng là cao thủ nhưng gặp phải tình huống này cũng bó tay.

Trương Cao nhún vai nói: “Hiện tại trời cũng tối rồi, cố đi sẽ rất nguy hiểm, không bằng tạm thời hạ trại ở chỗ xe kia, chờ đến hừng đông rồi vượt qua.”

Trương Khởi Linh vẫn đang im lặng ở một bên này giờ, bởi vì lo lắng cho Ngô Tà nên căn bản không nghĩ sẽ đợi đến hừng đông. Trên lưng hần đeo trang bị của bản thân, không nói hai lời liền trèo lên trên núi đá. Vương Bàn Tử cùng Phan Tử thoáng nhìn nhau rồi bám theo sau.

“Ấy? Ấy?” Trương Cao tiến thoái lưỡng nan, vẻ mặt bất đắc dĩ hết nhìn Trương Khởi Linh lại nhìn Hoắc Cửu, ý muốn nói: “Rốt cuộc là phải làm sao?”

Hoắc Cửu than khẽ một chút, giống như có thể lý giải tâm tình của Trương Khởi Linh nên nói: “Vượt qua chỗ này là đến đường tới thôn của tôi, nếu không có ý kiến gì, chúng ta cẩn thận một chút thì hẳn là vẫn có thể qua.”

Họa vô đơn chí, bầu trời bỗng nhiên dày đặc mây đen, kèm theo là tiếng sấm và tia chớp. Chu Đồng vừa thấy tình huống như vậy thì vội vàng lấy la bàn lùi lại vài bước. Nhìn kim la bàn không nhúc nhích, lại nâng tay lên tính toán. Hắn thở dài một hơi nói: “Qua đi, tuy hơi đáng sợ nhưng không nguy hiểm lắm đâu.” Lúc này, mấy người Trương Khởi Linh đã vượt qua nửa vách núi.

Quả nhiên như lời Chu Đồng nói, mặc dù có vài lần thiếu chút nữa thì trượt xuống núi, nhưng thật sự là không quá nguy hiểm. Vương Bàn Tử cùng Phan Tử vốn đáng khinh thường tên mặt trắng Hoắc Lực Á kia, nhưng giờ nhìn đến người ta mặt không đỏ thở không mạnh đứng trước mặt bọn họ, nhìn lại bộ dạng một thân bùn đất thở hổn hển của mình, hai người mặt cảm.

Xuyên qua tầng sương mù, nhìn thấy con đường nhỏ uốn lượn về phía trước, tại chỗ xa tầm tám chín thước có một cây đại cổ thụ.

#### 4. Chương 4

Hoắc Cửu chỉ về cái cây đại cổ thụ phía trước, nói: “Đi qua cây đại cổ thụ kia, không bao lâu sẽ tới nơi.” Nghe thế, Vương Bàn Tử làm gì còn tâm nghĩ ngơi, nghĩ muốn đến cái thôn kia nhanh nhanh một chút còn tắm rửa ăn uống, sau đó cầm đầu chạy thật nhanh về phía trước.

“Anh con mẹ nó đi chết à!” Phan Tử đứng phía sau, nhìn thấy Bàn Tử như vậy thì không nhịn được trách móc hần một câu, sau đó đoàn người cùng tiến lên.

Bỗng nhiên, Bàn Tử đang đi phía trước lại quay ngược trở lại, còn vừa chạy vừa hét: “Trở lại đi!! Không hay rồi... trên cây có người chết!”

Trong lúc Vương Bàn Tử còn đang hô, cái cây phía sau kêu ‘rắc’ một tiếng bị sét đánh thành hai nửa, đổ xuống đất. Đám người Hoắc Cửu ngay lập tức trở nên sững sờ...

Mọi người nhìn kĩ lại một lần nữa, chỉ nhìn thấy nửa phần trên của cây đại cổ thụ kia đã đổ rạp xuống đất, nằm ngang trên mặt đường, che kín lối đi.

Mấy người không nói gì, chỉ anh nhìn tôi rồi tôi lại nhìn anh, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

Đây là, Vương Bàn Tử hổn hển chạy lại, lắp bắp nói: “Mẹ... mẹ nó! Nguy hiểm lắm! Tôi mới đi đến phía dưới cái cây kia, vừa ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mấy cái bóng người tối om treo lủng lẳng ở trên. Thật sự là cái tiên sư bố nó đen đủi quá.”

Cũng may là cả nhóm người này đều từng trải qua không ít tình huống mạo hiểm, nghe Bàn Tử nói như vậy cũng chỉ hoang mang một chút rồi ngay lập tức phục hồi lại tinh thần. Phan Tử chỉ vào Bàn Tử, mắng: “Tiên sư đại gia nhà anh! Người chết chưa thấy qua bao giờ à mà gào lên thế hả? Phóng chừng cái tia sét kia là muốn phang anh, tên chết toi anh làm chuyện thiếu đạo đức gì rồi, khai ra.”

Vương Bàn Tử nghe thấy mấy lời này thì cũng nổi giận, há mồm muốn đáp trả lại Phan Tử mấy câu, nhưng lời nói mới đến cửa miệng thì bị Hoắc Lực Á tổng ngược trở lại. Chỉ thấy hắn không nóng không lạnh nói: “Đây là ‘thiên lôi hàng’, mục đích dùng để ngăn chặn người ngoài xâm nhập vào thôn chúng tôi. Hiện tại, chúng ta bắt đầu phải cẩn thận xung quanh rồi, không cần lại tác động đến một cái cổ thuật khác, nếu không tính mạng cũng khó bảo toàn.”

“Tiên sư! Té ra đây là cách mấy người trong thôn các người hoan nghênh khách quý đấy à? Mấy người chết trên cây kia chẳng nhẽ cũng để làm thế à?” Vương Bàn Tử nói xong thì dẫn đầu đi đến bên tảng cây kia.

Bóng đêm sâu hơn, trên trời còn có mưa, mọi thứ đã không còn thấy rõ. Vì thế đoàn người đều lấy hết đèn pin ra, thật cẩn thận chiếu khắp bốn phía xung quanh tảng cây.

Chiều qua một lượt, nhất thời Bàn Tử trợn tròn mắt! Bốn phía xung quanh cây ngoại trừ cành cây gãy, làm gì có người chết.

“Bàn Tử chết tiệt, làm gì có người chết, mắt anh bị mờ hả?” Phan Tử bắt được cơ hội liền trách móc Bàn Tử vài câu.

Bản thân Vương Bàn Tử cũng cảm thấy buồn bực, gạt gạt tàng cây, rồi lại chiếu khắp bốn phía một lượt, bóng người vừa rồi như biến mất vào hư không.

“Không có khả năng a... Vừa rồi tôi thật sự thấy mà, bằng thị lực của Bàn gia đây thì không thể có khả năng nhìn lầm được.” Vương Bàn Tử thật sự là buồn bực trong lòng lắm rồi a.

“Được rồi, không cần tiếp tục tìm hiểu xem có người chết thật hay không, trời đã tối như vậy, có lẽ là nhìn nhầm rồi, thừa lúc trời vẫn còn mưa nhỏ, chúng ta mau đi thôi.”

Mấy chuyện liên tiếp phát sinh, tựa hồ muốn thể hiện chuyển này của bọn họ sẽ không được thuận lợi, tuy mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đều đã có chút rối loạn.

Bởi vì đường lấy lợi, ai cũng không nói chuyện, chỉ một mực cúi đầu đi trên con đường của mình, lại đi được hơn mười phút, qua một cái khe núi, mắt Bàn Tử đột nhiên sáng ngời.

Chỉ thấy ở phía đối diện khe núi là một khoảng đất bằng phẳng rộng lớn, phía trên có hơn mười ngôi nhà nằm rải rác. Đồng ruộng trải dài bao quanh, ánh sáng ảm áp chiếu rọi những bụi cây song trăm năm, cánh bướm sặc sỡ uốn lượn trong muôn nghìn bụi hoa muôn sắc muôn màu; bướm tôn hoa hoa tôn bướm, thật giả bất phân. Tinh thần Vương Bàn Tử chấn động, có cảm giác muốn bỏ nhào về phía trước. Bỗng nhiên, một bóng người đứng giữa cánh đồng phản chiếu trong mắt.

“Ngô Tà?!!” Vương Bàn Tử dùng sức dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa. Không sai được! Bóng người kia chính là Ngô Tà đã bị Cửu Đức Khảo bắt mất.

Ngô Tà khoát tay với Bàn Tử, nhưng hần nói gì thì đến một câu cũng không nghe được.

“Tiên sư! Sao cậu lại ở đây?! Nói cái gì vậy? Tôi không nghe thấy...” Vương Bàn Tử vừa muốn chạy tới, lại đột nhiên dừng chân, nghĩ thầm: “Mẹ nó! Không đúng a... hiện tại... phải là buổi tối mới đúng chứ?” Nghĩ xong nhìn lại bản thân, quần áo vẫn dĩ ướt sũng giờ lại khô đến mức như thể một giọt nước cũng không dính qua.

“Này! Tiểu ca, anh...” Nói rồi, Bàn Tử giơ tay ra đằng sau lôi kéo, vốn nghĩ muốn túm Trương Khởi Linh lại nhìn xem đó có đúng là Ngô Tà hay không, nhưng cái kéo vội vàng này lại dọa Bàn Tử sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Phía sau, trống không, Trương Khởi Linh và cả đám người Hoắc Cửu, tất cả đều biến mất...

Không biết từ khi nào thì sương mù đã chậm rãi giăng khắp bốn phía, bóng hình Ngô Tà chậm rãi ẩn vào trong sương.

Đang trong lúc Vương Bàn Tử không biết nên làm sao, một tiếng sáo bén nhọn ngấn ngủi đâm vào màng tai. Nghe thanh âm này, Bàn Tử chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, ‘oạch’ một tiếng ngã lăn ra trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Không biết qua bao lâu, trong cơn mê, Vương Bàn Tử cảm giác có người đang vỗ vỗ mặt hần.

“Bàn Tử! Bàn Tử chết toi! Này, đừng ngủ! Tỉnh tỉnh!” Phan Tử lợi dụng cơ hội, lấy lòng bàn tay to bản cật lực vỗ vào mặt Bàn Tử. Rất là cừ, một phát liền in dấu luôn cả cái hình ‘ngủ chỉ sơn’ lên mặt.

Vương Bàn Tử mở choàng mắt, mồ hôi đổ đầm đìa. Ôm cái mặt bị Phan Tử đánh đến sưng vù, mờ mịt nói: “Ai? Ngô Tà đâu? Đây là chỗ nào?”

Mọi người thấy Bàn Tử tỉnh lại đều nhẹ nhàng thở ra.

“Ngô cái đầu nhà anh á, gặp quỷ à, Tiểu tam gia vẫn còn nằm trong tay con rùa Cửu Đức Khảo, làm sao xuất hiện ở chỗ này được.” Phan Tử chiếm được lợi, vẻ mặt cười xấu xa, nhìn Bàn Tử.

Trương Cao sợ hai người bọn họ lại cãi nhau, vội vàng tiếp lời: “Lúc chúng ta tới cửa thôn, chỉ thấy anh hai mắt mở rộng, miệng lẩm bẩm tà tà gì đó, sau đó một mình chạy tới phía trước. Chúng tôi nghĩ anh nhìn thấy cái gì, cũng không ngăn anh lại. Nhưng không nghĩ anh mới chạy được mấy bước thì bỗng nhiên ngã sấp xuống bất động. Còn may, nhà của sư phụ Lục Á Tiểu ca cách cửa thôn không xa, chúng tôi liền đưa anh đến đây.”

“Sư phụ tôi nói là do ‘ngân diệp cổ’ phát tác nên sinh ra ảo giác.” Hoắc Lục Á ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hần, ngồi ở chỗ xa xa nói.

Vương Bàn Tử vừa nghe thấy như vậy thì cơn tức lại ập đến, bất chấp là ai đã tát hần mà chửi ầm lên: “Con mẹ nó Cửu Đức Khảo, không phải ngươi nói tạm thời sẽ không phát tác sao? Còn thằng cháu rùa Hoắc Cửu kia...” Đang mắng, đảo mắt quét một vòng bốn phía, nhưng lại không thấy Hoắc Cửu đâu, vì thế nghi hoặc hỏi: “Hử? Thằng cháu kia đâu?”

“Đi rồi!” Trương Khởi Linh, vẫn với cái cảm giác không tồn tại như cũ, nói ra hai chữ.

“Đi rồi?!” Vương Bàn Tử vừa mới nghe được lời này thì vèo một cái lặn từ trên giường xuống, mà nói, dừng nhìn Bàn Tử béo mập như vậy, hành động lại rất là nhanh nhẹn gọn gàng.

Trương Cao lấy làm kì quái, nhìn Bàn Tử hỏi: “Hửm, anh không biết sao? Hần chỉ đem chúng ra đến Hoắc gia thôn thôi, những cái khác hết thấy đều không phụ trách.”

“Đệt mợ! Cứ không rõ ràng như vậy rồi đi? Khối ngọc kia cụ thể là ở đâu a?” Bàn Tử nhìn mọi người.

Hoắc Lục Á vẫn một mực im lặng bên cạnh, khinh thường liếc Bàn Tử một cái, nói: “Anh gấp cái gì? Đừng quên, tôi cũng là người Hoắc gia thôn.”

Lúc Vương Bàn Tử vẫn còn muốn nói linh tinh thêm nữa thì cửa phòng mở, một người lớn tuổi da ngăm đen đẩy cửa bước vào. Hần mặc một bộ quần áo vuông hai vạt ngắn cân đối màu đỏ có hoa văn lam, thắt lưng màu đen, dưới thân thắt một chiếc khố ngắn nhưng rộng, vừa nhìn qua liền biết đó là trang phục miếu dao điển hình.

Hoắc Lục Á vội vàng tiến lên phía trước cung kính hô: “Sư phụ.” Những người khác cũng đứng lên theo.

Lão nhân này nhìn qua rất nhanh trí lão luyện, không có chút cảm giác tuổi già sức yếu nào. Hần cười ha hả, gật đầu với mọi người, hỏi Bàn Tử: “Anh bạn trẻ, cảm giác tốt hơn chút nào chưa?”

“Ách... Ừm, tốt hơn nhiều rồi!” Bàn Tử gãi gãi đầu, không biết nên xưng hô thế nào với lão nhân này.

“Đây là lão tiên sinh Hoắc Ba, là Đại Tế Ti trong thôn. Chính lão nhân gia người giúp anh giải cổ đó.” Phan Tử giới thiệu.

“Nga ~ đa tạ ngài đã giúp tôi giải cổ!” Vương Bàn Tử vội vàng cảm ơn Hoắc Ba; lại hỏi: “Tiếng cuối cùng mà tôi nghe được lúc đó, không phải là ảo giác chứ?”

Hoắc Ba lắc đầu, ý bảo mọi người ngồi xuống, sau đó lôi ra từ thắt lưng ra một vật màu vàng óng. Thứ này được chia ra thành từng đoạn, đoạn gấp khúc phía cuối được khảm một đoạn ngà voi, phía trên còn khắc mấy chữ triện (1).

Hoắc Ba giới thiệu: “Cái này gọi là ‘Chiêu hồn’, hay cũng có thể gọi là ‘Sáo quỷ’, âm thanh cuối cùng mà anh nghe được chính là do nó phát ra. Ý nghĩa như tên. nó có tác dụng gọi hồn về, đồng thời cũng có thể phân biệt quỷ quái. Nếu bên cạnh anh có tồn tại vật không phải của dương gian, không cần thổi nó cũng tự phát ra âm thanh.” Nói đến đây, vẻ mặt Hoắc Ba ảm đạm xuống. “Tôi biết các vị tới đây là để làm gì, thôi có vấn đề gì thì ngày mai nói sau, đêm đã khuya, các vị nhĩ ngơi sớm đi.” Nói xong, không đợi mọi người trả lời đã bước ra ngoài.

“Hử! Cần thần bí như vậy không?” Lúc Vương Bàn Tử đang muốn đóng cửa, Hoắc Ba xoay người lại dặn dò: “Các vị nhớ cho! Không nên tùy ý đi lại trong thôn, nơi này không chào đón người ngoài. Nếu không vì Tiểu Tà, tôi cũng sẽ không thu lưu các vị.” Nói xong thì rời đi.

Mọi người quả thật cũng mệt mỏi rồi, ngay lập tức nằm xuống. Chỉ riêng Trương Khởi Linh không cảm thấy buồn ngủ chút nào, nằm ở một chỗ cân nhắc chuyện Bàn Tử nhìn thấy Ngô Tà. Nhưng bọn họ không

ai chú ý tới, ở cửa thôn, có một cái bóng đen bình tĩnh nhìn bọn họ đặt chân đến nơi này...

Một đêm không tiếng nói, trong tiếng ngáy của Bàn Tử và Phan Tử, trôi qua.

Ban mai nơi núi rừng vô cùng thanh mát, tiếng chim thánh thót như tiếng chuông vàng quanh quần khắp các khe núi, mặt trời vừa hé lộ khuôn mặt tươi cười, trải những tia nắng vàng óng ánh lên những chiếc lá xanh tươi một màu.

Đang yên lặng, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa của Hoắc Ba, Trương Cao ngáp ngán ngáp dài đi ra mở cửa, để cho Hoắc Ba vào phòng.

“Các vị, thừa dịp thôn dân còn chưa rời giường, đi mau! Thứ mà các vị muốn tìm ở ngay chỗ sâu trong phiến rừng rậm đằng sau thôn.” Hoắc Ba vội vàng thúc giục mọi người.

Vương Bàn Tử còn đang khò khè rung trời, bị Phan Tử đá cho một phát dựng dậy.

Bàn Tử lơ mơ than thở: “Ý, làm cái gì vậy?”

Hoắc Lực Á bất mãn trừng mắt nhìn hắn một cái, vội vàng thu thập mọi thứ chuẩn bị khởi hành.

“Nơi đó nhiều rắn, chỗ này có chút hùng hoàng, mấy người mang theo đi.” Hoắc Ba nói xong thì đem một bao đồ vật nhét vào trong tay Hoắc Lực Á.

“Cha mẹ ơi! Lại tiếp xúc với rắn nữa...” Phan Tử vừa nghe thấy có rắn, trong lòng không khỏi nói thầm.

Chuẩn bị xong, cáo biệt Hoắc Ba, mọi người cùng nhau tiến vào sâu trong rừng rậm...

Trong rừng cành lá rậm rạp, ánh mặt trời tựa hồ không xuyên qua được, bên trong vẫn còn sương mù cùng hơi nước, đi trong rừng cây, không khí ẩm ướt hòa cùng với mùi hôi của cành lá héo úa mục ruỗng không ngừng ập tới.

Vương Bàn Tử rung mình, một cảm giác quen thuộc không ngừng dâng lên: “Này! Tiểu ca, Đại Phan! Các anh có thấy cái cảm giác này giống cái gì không?”

“Xà Chiếu ở Cách Nhĩ Mộc.” Trương Khởi Linh đầu cũng không quay lại mà trả lời hắn một câu.

Phan Tử khó có được mà phụ họa một câu: “Ừ, cái cảm giác này con mẹ nó quen thuộc.”

Đám người Trương Cao không đi Cách Nhĩ Mộc, cho nên cũng không nói thêm gì, chỉ lo thật cẩn thận gạt đám cỏ trước mặt bước đi.

Đám người bước nông bước sâu cứ thế dần dần tiến càng lúc càng sâu, rừng cây bên trong dày đặc cơ hồ đã không nhìn thấy một chút ánh mặt trời nào. Lúc này, Chu Đồng vẫn im lặng đi phía trước này giờ đột nhiên hô một câu: “Mọi người dừng lại!!”

Mọi người cả kinh, thoáng chốc dừng chân: Xảy ra chuyện gì vậy?

Chu Đồng nghiêm mặt lo lắng, đi đến trước mặt Hoắc Lực Á hỏi: “Hoắc Tiểu ca, tiếp tục tiến tới phía trước, sẽ không còn là địa phận của người Miêu nữa?”

Mọi người nghe thấy lời này, không rõ là ý tứ gì, đành phải thôi nhìn anh rồi anh nhìn tôi, đứng ngây tại chỗ.

Hoắc Lực Á nghe vậy, bình tĩnh nhìn Chu Đồng một lát, bỗng nhiên thở dài: “Ai... dù sao đi cũng mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.” Nói xong, dứt khoát ngồi tựa vào một thân cây: “Anh nói không sai! Nơi này quả thật đã không còn là địa phận của người Miêu chúng tôi nữa, về phần nguyên nhân, còn phải nói từ thời tổ tiên của tôi.”

Tương truyền, từ mấy ngàn năm trước, bộ lạc Cộng Công cùng bộ lạc Chúc Dung luôn chém giết lẫn nhau, đánh tới tận Liễu Đà Thủy (hiện nay là hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu), xác chết hai bên rải rác khắp nơi, máu chảy thành sông.

Lúc ấy trong bộ lạc Cộng Công có một người tên là Dã Phong đã sáng tạo ra một vụ thuật có thể trị đau bệnh, cầu mưa, đuổi quỷ, tránh tà, trừ tai họa, tìm đồ vật, chiêu hồn, thậm chí có thể khiến hai người thậm chí còn không hề quen biết yêu nhau, bởi vì nó có thể mang lại hạnh phúc cho mọi người, nên được xưng là Bạch vụ thuật.

Mà vợ của Dã Phong, cũng là một tể ti tinh thông vu thuật. Sau này, nàng ngoại tình phản bội Dã Phong, bởi vì sợ Dã Phong trả thù, cho nên đã nghiên cứu ra cái để chống đỡ, phòng ngự, sau lại phát triển thành vu thuật ràng buộc, hạ cổ, cũng chính là Hắc vu thuật.

Mọi người nghe xong thì sửng sốt, Hoắc Lực Á lại nói tiếp: “Hai loại vu thuật lưu truyền đến nay, chậm rãi phát triển thành hai bộ tộc lớn, một là Miêu tộc chúng tôi học Bạch Vu. Bởi vì chúng tôi đều thờ phụng Nữ Oa, mà Nữ Oa là đầu người thân rắn, cho nên học Hắc Vu tự xưng là Xà tộc. Hắc bạch hai loại vu thuật không hợp tính, hai tộc chúng tôi vẫn đấu với nhau từ thời cổ đến giờ. Bất quá, dù sao cũng là tà không thắng nổi chính, Hắc Vu chậm rãi mai danh ẩn tích.” Hoắc Lực Á nói đến đây, âm đạm tiếp: “Kỳ thật, thôn chúng tôi là một thôn thủ mộ. Thôn dân trong thôn một mực giám thị lăng mộ, dự phòng Hắc vu thuật lại vùng lên.”

“Vậy vì sao anh muốn dẫn chúng tôi tới nơi này, nơi này không phải là nơi các anh cần phải bảo hộ sao?” Trương Cao hỏi ra vấn đề muốn hỏi trong lòng mọi người.

“Haha... sở dĩ tôi cùng sư phụ muốn giúp các anh, là vì các anh có thể phá giải lăng mộ kia, thôn dân không cần tiếp tục những ngày sống ngăn cách với đời.” Hoắc Lực Á nói đến đây, quay đầu nhìn Bàn Tử nói: “Ngân diệp cổ của anh là Hắc vu thuật, tôi tin tưởng tuyệt đối không phải là do Hoắc Cửu làm. Bởi vì cái hắc học là Bạch vu thuật, hạ cổ anh là một người khác.”

Bàn Tử vừa nghe mấy lời này, đầu thoáng chốc lớn thêm một vòng (ý nói khó hiểu): Tiên sư bố! Còn có người khác?

Lúc này, Trương Khởi Linh đột nhiên hô một câu: “Tiểu Tà!” Sau đó liền tung người lao vút ra ngoài.

Chu Đồng vội vàng ngăn cản: “Không được! Không được tiến lên phía trước... phía trước có...”

Nhưng căn bản hắc làm sao có thể ngăn cản được Trương Khởi Linh, chỉ thấy hắc lên xuống mấy lần liền biến mất ở chỗ sâu trong rừng.

Vương Bàn Tử cùng Phan Tử hai mặt nhìn nhau: Tiểu Tà?! Chẳng lẽ hắc nhìn thấy Ngô Tà?

Hai người lập tức nắm lấy ba lô đuổi theo Trương Khởi Linh. Bởi vì trong tình huống nào, Trương Khởi Linh cũng sẽ không nhìn nhầm. Chẳng lẽ Ngô Tà thật sự ở trong rừng rậm sao?

“Hai vị không cần tiến lên phía trước nữa, nơi này bị người hạ ‘thất tinh truy hồn cổ.’” Chu Đồng vội vàng ngăn cản hai người bọn họ, lấy chiếc gậy trong tay gạt đồng là khô héo dưới chân, lộ ra nửa cái cọc bằng đá xanh bị bao trùm phía dưới.

“Cái gì đây?” Trương Cao tò mò hỏi.

“Cái gọi là ‘thất tinh’ chỉ chính là bắc đầu thất tinh, mà ý tứ của mê hồn hiển nhiên là mê hoặc lòng người.” Chu Đồng một bên giải thích một bên cầm lấy la bàn tìm sáu cái cọc còn lại.

Vương Bàn Tử nghĩ thầm rằng: Nói cái con mẹ nó như không nói.

Hoắc Lực Á giải thích tiếp: “Đây là một phép phòng ngự đơn giản nhất trong Hắc vu thuật. mục đích là khiến người xông vào chỗ này bị lạc hướng.” Nói xong, lại chuyển câu chuyện: “Người anh em kia của ác anh hình như thật sự quan tâm người tên Ngô Tà kia a?” Dứt lời, thuận tay chỉ hướng Trương Khởi Linh vừa biến mất.

Vương Bàn Tử cứ vô tâm vô phé mà gật gật đầu, nói: “Nói thừa quá! Đó là ‘vợ’ của hắc thì hắc sao lại không quan tâm được?”

Phan Tử ở bên cạnh, vừa nghe Bàn Tử nói hươu nói vượn, không bịt mồm lại được, nổi giận trong lòng, xông lên phía trước đá một cước vào hông hắc: “Mau con mẹ nó nghĩ biện pháp vượt qua trận thế này, đừng có nói mấy lời mẹ nó vô dụng nữa!”

Vương Bàn Tử cũng không ngốc, mạnh mẽ ý thức được mình nói cái không nên nói, vội dời đề tài, xoay người đi tìm Trương Cao đang bận bịu ở kia.

Hoắc Lực Á nhìn thấy như vậy, cũng không hỏi lại, cúi đầu trầm tư, tựa hồ có tâm sự gì đó.

Hết thấy mọi chuyện, Phan Tử đều thu trong đáy mắt...

‘Thất tinh mê hồn cổ’ chỉ là một vụ thuật nhỏ, có cao thủ như Chu Đồng và Hoắc Lực Á ở đây, chẳng mấy chốc nó đã bị phá giải.

Hoắc Lực Á vốn muốn đợi Trương Khởi Linh quay về rồi cùng đi, nhưng Bàn Tử cùng Phan Tử nói Trương Khởi Linh là phần tử chuyên mất tích, hơn nữa bản lĩnh lớn vô cùng, không cần lo lắng. Vì thế, mọi người để lại cho Trương Khởi Linh mấy kí hiệu rồi tiếp tục đi tới.

Mà nói, Trương Khởi Linh đuổi theo bóng dáng Ngô Tà, nhưng tới gần rồi thì lại không thấy có cái gì. Nếu là bình thường, Trương Khởi Linh khẳng định sẽ không làm mấy việc lỗ mãng như vậy, nhưng lần này thì bất đồng, ai kêu địa vị của Ngô Tà trong lòng hắn lại trọng yếu đến như vậy. Mọi người thường nói quan tâm sẽ bị loạn đây thôi!

Trương Khởi Linh cứ truy truy tìm tìm như vậy, dần dần bị lạc hướng trong rừng...

Trên đường đi của mấy người Vương Bàn Tử, tuy rằng đụng phải không ít cơ quan, nhưng đều hữu kinh vô hiểm(\*) xông qua. Loại cảm giác này làm mọi người thấy được thập phần kì quái, nhưng cụ thể là kì quái ở đâu thì không ai nói được. Bọn họ tuy rằng đi nhanh, nhưng dọc theo đường đi cứ đi một chút lại dừng một chút, đợi cho tới nơi cần tới cũng đã gần tới.

(\* nhiều cái đáng kinh nhưng không nguy hiểm)

Chỗ bọn họ đứng hiện tại là ở trên một cái sườn núi nhỏ, trước mắt là một sơn trại nhỏ tồi tàn. Gió lay động cây khô, sơn trại trong bóng đêm như có quái thú ghé vào.

Bàn Tử lục lợi trang bị mà Cửu Đức Khảo chuẩn bị cho bọn họ, lôi ra một cái kính đi đêm đeo lên.”Lão già khú đế kia không hổ là kẻ có tiền, trang bị cũng đắt đến vậy.”

Mọi người nằm mơ cũng không nghĩ đến trong rừng rậm có một chỗ như vậy, ngay cả Hoắc Lực Á cũng mở to hai mắt nhìn. Mọi người vô cùng kinh ngạc, ai cũng không để ý tới Bàn Tử đang than thở cái gì.

Phan Tử nạp đạn vào súng, giắt ở trên người, đi về hướng trại. Hoắc Lực Á vội nói: “Chờ đã!” Sao đó quay đầu hỏi Chu Đồng: “Chu tiên sinh, ngài thìn xem vị trí của lǎng mộ thôn là gì?” (cái gọi là phong thủy, càng đứng ở chỗ cao xem càng rõ ràng.)

Chu Đồng không nói một lời, một mực trầm mặc, âm thầm quan sát cái trại nửa ngày, lúc này mới nói: “Cái huyệt địa này hẳn là nơi long tranh hổ đấu. Anh xem, vị trí của trại này lệch sang bên trái một khoảng nhất định, nó có thể là áp tà tả chính, ngược lại thì cũng là nguyên tắc như vậy. Nhưng cái chính là nhìn vị trí hiện tại, nó hình như là điều hòa bởi hai người.”

“Nói theo ý anh, cửa vào lǎng mộ là ở giữa trại sao?”

Chu Đồng gật đầu, lấy tay chỉ đại khái vị trí cửa vào.

Vương Bàn Tử đã sớm không còn kiên nhẫn, ghìim súng thúc giục: “Quản con mẹ nó là ở chỗ nào! Đi vào chẳng phải sẽ biết!” Nói xong thì co chân chạy tới hướng cái trại.

Mọi người bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể thật cẩn thận đi theo phía sau hắn cùng tiến vào trong trại.

Đây là một cái trại cực kì cổ, sơn trên cửa trại bong ra thanh từng mảng. Tường vây cao đến hai trượng, bản thân cái tường nhận hết ăn mòn của mưa gió, ở trong gió đêm có vẻ cũ nát loang lổ.

Mới vừa tiếp cận trại, mọi người liền cảm thấy không hợp lý, chỉ cảm thấy khí lạnh thổi vù vù trên lưng, Phan Tử không khỏi nắm chặt súng.

Đưa mắt nhìn lại, ở giữa hàng rào tự nhiên có một cái đình đứng sừng sững, vách tường phủ đầy rêu phong, sương mù núi một màu trắng ngà thăm thẳm, dần dần tràn ngập khắp căn đình được màu thê lương.

Đây là một cái đình bát giác (2) kiểu cổ, theo điêu khắc hình cá chuồn trên lan can đá bốn phía thì có thể thấy được, cái đình cũng đã có tuổi. Mái đình đã thủng một lỗ lớn, mơ hồ có thể thấy được mặt trên, lấy thủ pháp miêu tả khái quát trong hội họa có thể nhận ra là tranh Nữ Oa và Phục Hy (3) đang \*\*\* (4). Mà ở giữa là một cái giếng nước khô cạn.

Chu Đồng nhìn nhìn bốn phía, chỉ vào miệng giếng giữa đình nói: “Chính là nơi này!”

Mọi người thấy tìm được cửa vào rồi, cũng không vội vã đi xuống. Vì thế, tất cả tìm một chỗ sạch sẽ, đốt lửa trại nghỉ ngơi.

---

(1) Chữ triện

5366d0160924ab182264fe4535fae6cd7b890b55 (1)

(2) Đình bát giác

63d0f703918fa0ecf69f6008269759ee3d6ddb5f

(3) Phục Hy

274px-Ma-Lin-Fuxi-and-turtle

(4) Theo truyền thuyết thì Nữ Oa và Phục Hy là anh chị em, đồng thời cũng là vợ chồng. Để biết thêm chi tiết thì tìm hiểu ở đây, trong này còn nói một chút đến hai bộ tộc Cộng Công và Chúc Dung.

## 5. Chương 5

Sương mù tràn ngập, đêm đen, sao thưa. Đại khái là đã nửa đêm, mọi người thấy nghỉ ngơi cũng gần đủ, bắt đầu bắt tay vào khai quật cửa mộ.

Lúc này, Trương Cao cùng Bàn Tử phát huy công dụng. Hai cái xẻng trong tay hai người bay lên bay xuống, chỉ chốc lát sau liền đào được sâu chừng hai thước. Nhưng kì quái chính là càng đào sâu xuống dưới thì cấu tạo và tính chất của đất càng cứng rắn. Bụi sắt tràn ra bụi mù. Lõi đất vàng cùng một ít đất bên cạnh rõ ràng tính chất bất đồng, chúng có cả vàng cả đen, còn kèm theo một chút đá vụn. Chu Đồng xem qua, không khỏi kinh hãi, bình tiêm trong các rãnh của nhân huyết (chính là cửa mộ) nếu xới lên thấy là hỗn hợp đất, cứ thế đào xuống sẽ bốc khói rồi cháy, là vô cùng hung hiểm đối với một cửa mộ.

“Đình!” Đột nhiên một thanh âm vang lên, xẻng sắt như là đã va phải cái gì.

“Mẹ kiếp! Đào đến cái gì vậy?” Vương Bàn Tử nói xong liền gạt gạt mặt đất, phát hiện ở phía dưới là một cái nắp bằng đồng, mặt trên có điêu khắc một vài thứ. Trương Cao cũng đi qua hỗ trợ gạt bỏ lớp bụi phía trên, nguyên cả cái nắp dần dần hiện ra. Trên nắp có ba cái vòng đồng hình thú, xếp thành hình chân vạc.

“Ngay tại cửa mộ.” Chu Đồng hít sâu một hơi.

Phan Tử nắm chặt vòng đồng dùng sức nhắc lên, độ dày cái giếng tầm năm xăng-ti-met. Hắn thật cẩn thận nhắc cái nắp giếng, kéo nó ra bên ngoài.

Gió lạnh thổi từ sâu bên trong động, phía dưới miệng giếng là thêm đá.

Vương Bàn Tử đi trước, bước dọc xuống theo thêm đá, Phan Tử cầm súng chặn hậu.

Trên thêm đá trải dài rêu phong, có chút bóng loáng. Mọi người cẩn thận vin vào vách tường, chậm rãi đi xuống. Đi đại khái tầm tám mươi bậc, rốt cuộc cũng tới đáy.

Đập vào mắt là một thạch thất có hình vòm, dài tầm ba trượng, phía trước thêm đá rải rác mấy khối gạch đỏ vỡ và vài thứ linh tinh, bốn phía có mấy cái đèn chong (1) (còn gọi là đèn Xương Bình).

Vương Bàn Tử bước lên vài bước thăm dò, thấy không có gì nguy hiểm thì châm mấy ngọn đèn chong kia lên, sau đó vẫy vẫy phía sau, gọi: “Cái này con mẹ nó kì quá, chẳng lẽ để chúng ta vào được dễ dàng như vậy?” Dựa theo kinh nghiệm trước đây của Bàn Tử, mấy mộ thất như vậy khẳng định là phải có cơ quan hay gì đó, nhưng đến tận bây giờ còn yên lặng như vậy, khiến kẻ khác khó hiểu.

“Miệng chó không mọc nổi ngà voi! Anh con mẹ nó muốn xảy ra chuyện gì a?!” Phan Tử chửi Bàn Tử một câu, cũng thả lỏng thần kinh mới vừa rồi còn rất căng thẳng, đánh giá trái phải gian thạch thất này một lượt.

“A!!” Bỗng một tiếng thét chói tai truyền đến từ chỗ của Hoắc Lực Á. Thần kinh mới được thả lỏng của mọi người ngay lập tức lại bị kích động mạnh, tất cả súng trong tay đều chĩa về hướng đó.

Chỉ thấy từ trong các khe trên tường tràn ra không ít những cây mây dài màu tím đen, mấy cây mây đó ngay lập tức túm ngả Hoắc Lực Á xuống đất, kéo vào bên trong.

Phan Tử nhanh tay lẹ mắt, nổ súng cắt đứt vài sợi dây. Nhưng lại càng có nhiều dây mây dài chui ra từ khe hở, giương nanh múa vuốt đánh úp lại.

“Bàn gia anh nói là chỉ có đúng đúng không? Tôi biết thừa không đơn giản như vậy!!” Bàn Tử một bên nổ súng một bên thối lui đến cầu thang bên kia, nói cũng kì quái, thối lui đến phía sau mấy khối gạch kia, mấy cây mây giống như mất đi phương hướng công kích người.

Trương Cao phát hiện tình huống này, hướng về phía mọi người hô: “Đều đi đến phía sau mấy khối gạch đi...”

Mọi người thở hổn hển đứng phía sau mấy khối gạch, cây mây không tìm thấy mục tiêu công kích, cũng dần dần an tĩnh lại.

“Đây là cái thứ quỷ gì vậy?”

“Cái này gọi là... Khô mộc cổ.” Chu Đồng dù sao cũng lớn tuổi, thở gấp mấy hơi mới nói được tiếp: “Loại dây này cũng gọi là ‘quỷ nô đẳng’, là thực vật chuyên môn hấp thụ tinh khí của người sống cùng tử khí của tử thi. Tính mạng Hoắc Tiểu ca tạm thời không nguy hiểm, nhưng nếu để lâu, chỉ sợ... chúng ta phải tìm biện pháp đi qua.”

“Đi qua? Bây giờ sao qua?” Vương Bàn Tử nói xong đem chân bước thử qua mấy khối gạch kia, chỉ thấy mấy cây mây quỷ lại có vẻ muốn xoắn tới, dọa hấn vội vàng thu chân về.

Chu Đồng nói: “Thực vật dù sao cũng chỉ là thực vật, phải kích hoạt cái gì mới khiến đám khô mộc cổ này có cơ hội, ngấm lại cẩn thận, chúng ta đã làm cái gì khiến chúng phải động?”

“Tiên sư... chẳng nhẽ là mấy cái đèn chong kia?” Mắt Phan Tử đột nhiên sáng lên, trừ bỏ cây đèn chong được Bàn Tử châm lên kia, mặt khác cái gì cũng chưa làm.

Trương Cao cũng gật gật đầu nói: “Ừ! Đúng vậy, không bằng chúng ta thử thổi tắt cái đèn kia coi. Nhưng... cách xa như vậy, làm thế nào đi qua thổi tắt được bây giờ?”

“Cái này đơn giản!” Phan Tử nói xong rồi giơ khẩu súng trong tay, nói với Bàn Tử: “Bảo anh mẹ nó đừng có lộn xộn anh không nghe, thế nào cũng phải gây ra chuyện.” Nói xong ‘đoàng’ một tiếng nổ súng, thạch thất lập tức tối sầm một nửa.

Phan Tử giương mắt nhìn: Không phải chứ? Minh giờ sao tài vậy, một phát súng thổi tắt được hai ngọn đèn!

Phan Tử đang nghĩ, khóe mắt nhìn qua thấy Bàn Tử đã ghì súng ngắm bắn phía trước, trong lòng thoải mái: Té ra Bàn Tử cũng nổ súng.

“Chuyện của Bàn gia anh ít con mẹ nó quan tâm! Nói lại, Bàn gia người cũng không phải ngồi không!” Vương Bàn Tử nói xong, lại ‘đoàng đoàng’ hai phát, thạch thất hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Bàn Tử lại thử bước ra, mấy cây mây quỷ kia quả nhiên yên lặng không nhúc nhích. Mọi người vội vàng tìm đến cho Hoắc Lực Á bị tha đi, phía sau bên phải của một cái đèn chong. có một cái cửa đá nhỏ, Hoắc Lực Á bị kéo đến chỗ đó.

Mọi người lục tục đi vào bên trong cửa đá, chỗ mà đèn pin chiếu được đến, toàn bộ đều là mặt nhám thạch uớt sùng.

Chu Đồng thấp giọng nói: “Nước là vật âm, trong mộ có nước, đại hung!”

Mọi người nghe xong lời này, cẩn thận hơn vài phần. Đi được mấy trăm thước, phía trước vẫn là một mảnh tối đen, ánh sáng đèn pin căn bản không chiếu tới. Bọn họ sờ soạn tiến bước trong con đường ẩm ướt.

Tuy rằng đi từng bước tính từng bước, nhưng cũng đã đi đến một tiếng đồng hồ, vẫn không thấy được bóng dáng Hoắc Lực Á, hấn cứ như là đã biến mất.

Trong lúc mọi người càng chạy càng cảm thấy bất an, phía trước xuất hiện một vùng nước.

Bàn Tử cầm đèn pin chiếu chiếu phía trước, nhìn không tới đáy, tức giận nói: “Chó má! Cái này con mẹ nó đi qua thế nào?” Bên trong tối đen, đèn pin chiếu trên mặt nước chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đen tuyền hỗn độn, hoàn toàn không thấy rõ tình trạng dưới nước.

Phan Tử đem chân nhúng vào trong nước, thử thò sâu xuống; chỗ nước nông nhất ước chừng còn chưa cao qua gối, càng đi vào trong càng thấy sâu. Như vậy xem ra, đáy nước này đại khái là một cái sườn dốc.

“Đi từng bước tính từng bước đi!” Chu Đồng nói xong thì sửa sang lại ba lô một lần nữa, bước vào trong nước, mọi người cũng theo vào.

Lúc đi đến nơi nước đen dâng đến tầm ngực, phía trước xuất hiện một cái tường đá, không có đường! Mọi người hai mặt nhìn nhau, anh xem tôi tôi xem anh, vẻ mặt ngơ ngàng.

Lúc này, Trương Cao nhắm mắt lại khiến mọi người im lặng, tiếp theo hấn cảm nhận dòng nước một chút, sau đó hít sâu một hơi vùi đầu vào trong nước.

Ước chừng khoảng hai phút, Trương Cao chui ra từ trong nước, chỉ xuống phía dưới nói: “Phía dưới tường đá có một cái cửa động, có thể chui qua.”

Mọi người vừa nghe vậy thì tất cả đều chui vào trong nước, một cái cửa động xuất hiện trước mặt. Bọn họ ra hiệu trong nước cho nhau, chậm rãi chui qua.

Cái cửa động không quá lớn, Vương Bàn Tử mới qua có một nửa đã bị kẹt lại, Phan Tử ở phía sau đạp hấn vài cái mới tổng hấn qua được.

“Tôi chửi vào đại gia nhà anh nhá!” Bàn Tử vừa thò mặt ra khỏi nước thì bắt đầu chửi ầm lên, nhưng mới mắng một nửa thì lại chuyển: “Hả? Phía trước có ánh lửa?”

Mấy người đằng sau lục tục chui ra khỏi mặt nước, nghi hoặc đi đến nơi có ánh sáng, sườn dốc dưới nước chậm rãi hướng lên cao, mực nước càng ngày càng thấp, cách ánh lửa cũng càng ngày càng gần, Phan Tử không khỏi lại nâng súng lên.

Vương Bàn Tử đi đầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên đồng lửa có mấy bóng người, mà một trong số đó rõ ràng là Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử kích động chạy đến: “Ai! Tiểu ca anh như thế nào...” Hấn còn chưa nói xong, lại nhìn thấy được người đang tựa vào trong \*\*\*g ngực Trương Khởi Linh, kinh ngạc dụi dụi mắt.

Phan Tử theo kịp từ phía sau thấy được người nọ cũng kinh ngạc cười toe tóe, lắp bắp hỏi: “Tiểu... tiểu tam gia?”

“Ai nha!” Lúc Trương Cao rời khỏi mặt nước, không biết bị cái gì vướng vào chân, lão đảo té ngã trên mặt đất.

“Suyt...” Trương Khởi Linh vội vàng ra dấu im lặng. Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Trương Khởi Linh, bỗng nhiên nhìn đến người còn nằm bên cạnh đồng lửa, nhào người qua nhìn kỹ! Đây chẳng phải là Hoắc Lực Á bị mất tích kia hay sao?

Chỉ thấy hai mắt Hoắc Lực Á nhắm nghiền, trên người ướt sũng, nằm im không nhúc nhích ở chỗ kia. “Cư nhiên là bị kéo tới tận đây.” Bàn Tử nói xong cúi người xuống, lập tức thuận tay cởi quần áo của hấn ra, nghĩ muốn giúp hấn hong khô.

“Ai! Bàn ca...” Trương Cao muốn nói cái gì, lại bị Phan Tử ra hiệu ngăn lại.

“A

~” Một tiếng rú với đề-xi-ben cao phát ra từ miệng Bàn Tử. Phan Tử bị một tiếng sói tru của Bàn Tử làm hoảng sợ: “Bố tiên sư cái đồ nhà anh, tiểu tam gia còn đang nghỉ ngơi, anh rống cái quái gì a!” Ánh mắt mọi người cũng đều tập trung đến chỗ Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử như nhìn thấy được bánh tồng dọ người nhất cái thể kỉ này, run run giờ một ngón tay chỉ vào Hoắc Lực Á, lấp bắp: “Này... này cái con mẹ nó là đàn bà!” Nói xong, cũng không biết là vô tình hay cố ý, cái tay phải vẫn đặt ở trên ngực Hoắc Lực Á dùng sức nắn nắn mấy cái. ( >\_< ) nghe=” thấy=” điều=” bàn=” tử=” muốn=” nói=” té=” ra=” là=” cái=” này,=” mọi=” người=” ngược=” lại=” lại=” nhẹ=” nhàng=” thờ=” ra=” “còn=” con=” mẹ=” nó=” nghĩ=” anh=” muốn=” nói=” cái=” gì,=” nguyên=” lai=” là=” chuyện=” này=” a,=” chúng=” tôi=” đã=” sớm=” biết=” rồi.=” phan=” tử=” khinh=” thường=” liếc=” nhìn=” bàn=” tử=” một=” cái,=” mấy=” người=” trương=” cao=” cùng=” chu=” đồng=” cũng=” âm=” thầm=” bật=” cười.=” bàn=” tử=” vừa=” nghe,=” trong=” lòng=” nổi=” giận,=” dĩ=” nhiên=” cả=” quang=” đường=” đi=” chỉ=” tôi=” là=” chẳng=” biết=” cái=” gì=” a?=” bắt=” quá...=” hiện=” tại=” nhớ=” lại=” cần=” thận,=” thật=” sự=” có=” nhiều=” chuyện=” chứng=” minh=” hoắc=” lực=” á=” là=” nữ,=” ai=” kêu=” bản=” thân=” ngu=” ngốc=” không=” phát=” hiện=” ra.=” “ừm...=” hoắc=” lực=” á=” chậm=” rãi=” mở=” mắt,=” ánh=” mắt=” nhất=” thời=” còn=” chưa=” thích=” ứng=” được=” bóng=” tối,=” vì=” thế=” lại=” nhắm=” mắt=” đợi=” trong=” giây=” lát.=” bỗng=” nhiên,=” cô=” cảm=” thấy=” trên=” ngực=” lạnh=” lạnh,=” lập=” tức=” như=” nhớ=” tới=” cái=” gì=” vội=” vàng=” đứng=” lên,=” che=” ngực=” gào=” lên=” với=” mọi=” người=” “các=” anh=” làm=” cái=” gì!!?” người=” khác=” còn=” chưa=” nói=” gì,=” bàn=” tử=” liền=” chỉ=” chỉ=” trương=” khởi=” linh=” đang=” ngồi=” gần=” đồng=” lửa=” nhất,=” nói:=” “hắn=” nhìn=” thấy=” quần=” áo=” cô=” ướt,=” nghĩ=” muốn=” giúp=” cô=” hong...=” ách...=” phan=” tử=” mắng:=” “rõ=” ràng=” con=” mẹ=” nó=” là=” anh...=” ngô!=” còn=” chưa=” nói=” xong,=” miệng=” hắn=” đã=” bị=” bàn=” tử=” bịt=” lại,=” cường=” chế=” kéo=” hắn=” tới=” một=” bên.=” một=” bên=” thấp=” giọng=” nói:=” “đại=” phan...=” suýt!=” suýt!=” ngàn=” vạn=” lần=” không=” thể=” nói!=” hoắc=” lực=” á=” vừa=” nghe=” là=” trương=” khởi=” linh=” làm,=” mặt=” xoát=” một=” cái=” hồng=” tới=” tận=” cổ,=” cũng=” không=” ngẩng=” đầu=” lên,=” trón=” vào=” chỗ=” tối=” mà=” ánh=” lửa=” không=” chiếu=” đến,=” đem=” quần=” áo=” che=” lại.=” trương=” khởi=” linh=” vẫn=” giữ=” thái=” độ=” mọi=” chuyện=” chẳng=” liên=” quan=” tới=” mình,=” cũng=” không=” nhìn=” mọi=” người,=” đem=” ngô=” tà=” kéo=” sát=” vào=” trong=” lòng=” mình=” hơn,=” chỉ=” sợ=” lại=” đánh=” mất=” hắn.=” “à?=” tiểu=” ca,=” anh=” thật=” sự=” là=” xuất=” quỷ=” nhập=” thần,=” làm=” thế=” nào=” mà=” anh=” tìm=” được=” thiên=” chân=” vậy?=” làm=” thế=” nào=” mà=” còn=” đến=” đây=” trước=” cả=” chúng=” tôi?=” bàn=” tử=” đi=” đến=” trước=” đồng=” lửa,=” hỏi=” rất=” nhiều=” câu=” vì=” sao=” lại=” như=” vậy=” với=” trương=” khởi=” linh.=” trương=” khởi=” linh=” nâng=” mặt=” lên,=” ngay=” cả=” phản=” ứng=” cũng=” không=” phản=” ứng=” lại,=” chỉ=” là=” bình=” tĩnh=” nhìn=” phía=” sau=” hắn,=” mày=” càng=” lúc=” càng=” nhăn=” lại.=” vương=” ban=” tử=” bị=” trương=” khởi=” linh=” nhìn=” đến=” phát=” sợ,=” hắn=” quay=” đầu,=” nhìn=” theo=” ánh=” mắt=” trương=” khởi=” linh.=” nguyên=” lai,=” cái=” mà=” trương=” khởi=” linh=” nhìn=” chính=” là=” trương=” cao,=” người=” đứng=” gần=” nước=” nhất,=” chỉ=” thấy=” trên=” chân=” trương=” cao=” có=” một=” vết=” máu=” rất=” rõ=” ràng,=” mà=” hắn=” giống=” như=” hoàn=” toàn=” không=” phát=” hiện,=” nâng=” tay=” gãi=” gãi=” vài=” cái,=” lập=” tức=” lại=” cào=” ra=” mấy=” vết=” máu,=” máu=” máu=” loang=” theo=” quần=” rơi=” xuống=” mặt=” đất.=” mọi=” người=” giống=” như=” đều=” phát=” hiện=” tình=” huống=” này,=” ngay=” cả=” hoắc=” lực=” á=” cũng=” bước=” từ=” trong=” bóng=” tối=” ra,=” trong=” mắt=” tràn=” ngập=” sợ=” hãi=” trùng=” trùng=” cao.=” trương=” cao=” bị=” nhìn=” đến=” hồ=” đồ,=” không=” biết=” ra=” sao,=” hỏi:=” “mọi=” người=” làm=” sao=” vậy?” hoắc=” lực=” á=” run=” run=” chỉ=” vào=” chân=” hắn,=” hỏi:=” “anh...=” anh=” không=” cảm=” thấy=” gì=” sao?” trương=” cao=” cúi=” đầu=” nhìn=” thấy,=” trong=” lòng=” hoảng=” sợ.=” lúc=” mới=” lên=” khỏi=” mặt=” nước=” do=” không=” cần=” thận=” nên=” ngã=” sấp=” xuống,=” khi=” đó=” cảm=” giác=” chân=” bị=” cái=” gì=” quăn=” một=” chút,=” hiện=” tại=” chỗ=” kia=” đã=” biến=” thành=” huyết=” nhục=” mơ=” hồ,=” da=” sớm=” đã=” không=” còn=” tồn=” tại,=” bắp=” thịt=” thối=” rữa=” trực=” tiếp=” phơi=” ra=” bên=

ngoài...=" "tôi...=" "tôi=" "hoàn=" "toàn=" "không=" "cảm=" "thấy=" "đau=" "a!=" "tôi...=" "trương=" "cao=" "khủng=" "hoảng=" "cực=" "độ=" "lao=" "tới=" "bên=" "đám=" "người=" "chu=" "đồng=" "cuồng=" "quít=" "giơ=" "súng=" "lên=" "lớn=" "tiếng=" "quát=" "không=" "cần=" "lại=" "dây!=" "anh=" "trúng=" "huyết=" "thi=" "cổ=" "đứng=" "yên=" "đó=" "không=" "được=" "cử=" "động!=" "nếu=" "không=" "tôi=" "nổ=" "súng!=" "không=" "cần...=" "mau=" "cứu=" "tôi=" "vội!=" "trương=" "cao=" "một=" "bên=" "kêu=" "gào=" "tuyệt=" "vọng=" "một=" "bên=" "có=" "ý=" "đồ=" "muốn=" "đoạt=" "lấy=" "súng=" "của=" "hắn=" "đang=" "trong=" "lúc=" "hai=" "người=" "còn=" "giảng=" "co,=" "mọi=" "người=" "chỉ=" "cảm=" "thấy=" "mắt=" "hoa=" "lên=" "trương=" "cao=" "ngã=" "lộn=" "vào=" "trong=" "nước=" "vùng=" "vẫy=" "vài=" "cái=" "rồi=" "chậm=" "rãi=" "chìm=" "xuống=" "lọt=" "vào=" "trong=" "tầm=" "mắt=" "là=" "con=" "dao=" "nhỏ=" "dẫm=" "máu=" "trên=" "tay=" "trương=" "khởi=" "linh=" "hắn=" "đứng=" "ở=" "vị=" "trí=" "vừa=" "rồi=" "của=" "trương=" "cao,=" "lẳng=" "lẳng=" "nhìn=" "mặt=" "nước=" "anh=" "con=" "mẹ=" "nó=" "khốn=" "nạn!=" "bàn=" "tử=" "lao=" "qua=" "năm=" "lấy=" "cổ=" "áo=" "trương=" "khởi=" "linh=" "quan=" "hệ=" "của=" "bàn=" "tử=" "vội=" "trương=" "cao=" "không=" "tê,=" "lúc=" "này=" "thấy=" "trương=" "khởi=" "linh=" "không=" "chút=" "do=" "dự=" "giết=" "chết=" "hắn,=" "không=" "khởi=" "giận=" "dữ=" "trong=" "lòng=" "tôi=" "mặc=" "kệ=" "anh=" "có=" "bao=" "nhiều=" "bản=" "linh!=" "anh=" "con=" "mẹ=" "nó=" "tại=" "sao=" "tùy=" "tiện=" "giết=" "hắn?!=" "có=" "lẽ=" "còn=" "cứu=" "được...=" "chu=" "đồng=" "hạ=" "súng,=" "chậm=" "rãi=" "khởi=" "phục=" "lại=" "tinh=" "thần=" "khíép=" "sợ=" "vừa=" "rồi,=" "trăm=" "đỉnh=" "chật=" "sắt=" "nói=" "người=" "trúng=" "huyết=" "thi=" "cổ,=" "toàn=" "thân=" "sẽ=" "chậm=" "rãi=" "thối=" "rữa,=" "sau=" "đó=" "tập=" "kích=" "những=" "người=" "bên=" "cạnh=" "người=" "bị=" "tập=" "kích=" "cũng=" "sẽ=" "giống=" "hắn...=" "so=" "vội=" "để=" "hắn=" "nhìn=" "thân=" "thể=" "mình=" "dần=" "dần=" "rữa=" "nát,=" "không=" "bằng=" "chết=" "thoải=" "mái=" "như=" "vậy,=" "nghe=" "thể,=" "tâm=" "tình=" "mọi=" "người=" "đều=" "bình=" "tĩnh=" "trở=" "lại,=" "nhưng=" "không=" "khí=" "vẫn=" "sư=" "áp=" "bức=" "như=" "cũ=" "ách...=" "tên=" "thật=" "của=" "tôi=" "là=" "hoắc=" "lị=" "nhã,=" "hoắc=" "lị=" "nhã=" "vội=" "nói=" "sang=" "chuyện=" "khác,=" "một=" "lần=" "nữa=" "giới=" "thiệu=" "lại=" "bản=" "thân=" "mọi=" "người=" "cũng=" "gật=" "gật=" "đầu=" "tượng=" "trưng=" "vài=" "cái,=" "ai=" "cũng=" "không=" "có=" "tâm=" "tư=" "quản=" "cô=" "gọi=" "là=" "gì,=" "a?=" "tiểu=" "tam=" "gia=" "đâu?=" "phan=" "tử=" "phát=" "hiện=" "ngô=" "tà=" "mới=" "vừa=" "rồi=" "còn=" "nằm=" "mê=" "man=" "bất=" "tĩnh=" "một=" "chỗ,=" "hiện=" "tại=" "lại=" "không=" "biết=" "đã=" "đi=" "nơi=" "nào=" "trương=" "khởi=" "linh=" "vừa=" "nghe=" "vậy,=" "thận=" "thể=" "chấn=" "động,=" "cuồng=" "quít=" "hồ=" "mọi=" "người=" "cẩn=" "thận!=" "hắn=" "còn=" "đang=" "nói,=" "chỉ=" "thấy=" "ở=" "một=" "góc=" "âm=" "u=" "ánh=" "sáng=" "không=" "chiếu=" "tới=" "sau=" "lưng=" "phan=" "tử,=" "có=" "hai=" "đốm=" "sáng=" "màu=" "lục=" "nhìn=" "kĩ,=" "đó=" "là=" "mắt=" "người=" "ở=" "trong=" "nháy=" "mắt=" "mọi=" "người=" "còn=" "đang=" "nghĩ=" "hoặc,=" "nhìn=" "thấy=" "ánh=" "mắt=" "kia=" "phóng=" "tới=" "chỗ=" "phan=" "tử=" "ở=" "gần=" "nhất=" "phan=" "tử=" "cả=" "kính,=" "cầm=" "lấy=" "súng=" "muốn=" "bắn,=" "ánh=" "lửa=" "bên=" "cạnh=" "chiếu=" "tới,=" "hắn=" "nhìn=" "thấy=" "người=" "đang=" "lao=" "đến=" "cư=" "nhiên=" "lại=" "là=" "ngô=" "tà,=" "nhất=" "thời=" "đứng=" "sững=" "tại=" "chỗ=" "chỉ=" "thấy=" "ngô=" "tà=" "sắc=" "mặt=" "túc=" "giận,=" "vẽ=" "mặt=" "đờ=" "đẫn,=" "há=" "to=" "miệng=" "nhe=" "răng,=" "giương=" "nanh=" "múa=" "vuốt=" "lao=" "đến=" "cắn=" "cổ=" "phan=" "tử,=" "đứng=" "bên=" "cạnh=" "phan=" "tử=" "là=" "hoắc=" "lị=" "nhã,=" "cô=" "tuy=" "là=" "nữ=" "giới=" "nhưng=" "đã=" "theo=" "hoắc=" "ba=" "học=" "vu=" "thuật=" "lâu=" "như=" "vậy,=" "cũng=" "không=" "phải=" "ngồi=" "không,=" "chỉ=" "thấy=" "cô=" "cúi=" "lưng,=" "tung=" "một=" "cước=" "hướng=" "vào=" "bụng=" "ngô=" "tà,=" "trương=" "khởi=" "linh=" "vừa=" "thấy,=" "trong=" "lòng=" "kinh=" "hãi=" "không=" "được!=" "nhưng,=" "đã=" "chậm...=" "bốp!=" "hoắc=" "lị=" "nhã=" "không=" "kip=" "thu=" "chân,=" "một=" "cước=" "cực=" "mạnh=" "đá=" "lên=" "trên=" "người=" "một=" "người,=" "vương=" "bàn=" "tử=" "sợ=" "đến=" "toát=" "mồ=" "hôi=" "hột,=" "nhưng=" "nhìn=" "kĩ=" "lại,=" "phát=" "hiện=" "một=" "cước=" "kia=" "không=" "đá=" "vào=" "bụng=" "ngô=" "tà,=" "mà=" "là=" "trúng=" "lưng=" "phan=" "tử...=" "nguyên=" "lai,=" "trong=" "nháy=" "mắt=" "nguy=" "cấp,=" "phan=" "tử=" "chấn=" "phía=" "trước=" "ngô=" "tà,=" "kiến=" "cường=" "đỡ=" "lấy=" "một=" "cước=" "của=" "hoắc=" "lị=" "nhã,=" "bất=" "qua=" "lâm=" "như=" "vậy,=" "hắn=" "cũng=" "để=" "ngô=" "tà=" "cẩn=" "trúng,=" "tiểu...=" "tiểu=" "tam=" "gia...=" "một=" "cước="

đá=" trụng=" phan=" tử=" kia=" thật=" sự=" không=" nhẹ=" nhưng=" hấn=" còn=" chưa=" kịp=" để=" ý=" đến=" chỗ=" bị=" đau,=" đã=" bị=" ngộ=" tà=" cần=" đến=" trợn=" trắng=" mắt.==" vương=" bàn=" tử=" cùng=" chu=" đồng=" thấy=" thể,=" vội=" vàng=" tiến=" lên=" gõ=" tay=" ngộ=" tà=" ra.==" nhưng=" bọn=" họ=" không=" ngờ=" sức=" lực=" ngộ=" tà=" lúc=" này=" lại=" vô=" cùng=" lớn,=" hai=" người=" sử=" xuất=" bản=" linh=" toàn=" thân=" vẫn=" không=" may=" di=" động=" được=" hấn.==" ngay=" lúc=" phan=" tử=" cảm=" thấy=" bản=" thân=" phải=" 'giao=" nộ',=" thân=" thể=" ngộ=" tà=" bỗng=" nhiên=" chấn=" động.==" ngay=" sau=" đó,=" hấn=" nhăm=" mắt=" ngã=" người=" về=" phía=" sau,=" có=" một=" bóng=" người=" đứng=" lúc=" ấy=" ôm=" lấy=" thân=" thể=" nghiêng=" ngả=" của=" hấn.==" phan=" tử=" há=" to=" mồm=" thở=" phì=" phò,=" ho=" khan,=" nói=" "khụ...=" khụ=" khụ!=" khí=" lực=" của=" tiểu=" tam=" gia=" thật=" lớn,=" hôm=" nay=" ta=" đã=" nghĩ=" thân=" này=" phải=" giao=" ra=" rồi=" cơ.==" người=" ôm=" lấy=" ngộ=" tà=" đương=" nhiên=" là=" trương=" khởi=" linh,=" hấn=" nhẹ=" nhàng=" lách=" ra=" đằng=" sau=" đánh=" ngất=" ngộ=" tà=" mới=" cứu=" được=" phan=" tử.==" cho=" dù=" trương=" khởi=" linh=" là=" loại=" người=" luôn=" luôn=" coi=" mọi=" chuyện=" không=" quan=" trọng,=" lúc=" này=" cũng=" đã=" sợ=" tới=" mức=" sắc=" mặt=" trắng=" bệch,=" may=" mẩn=" là=" ngộ=" tà=" cùng=" đứa=" bé=" vô=" sự!==" hoặc=" lị=" nhã=" nhìn=" chăm=" chăm=" trương=" khởi=" linh=" đang=" ôm=" lấy=" ngộ=" tà,=" nhìn=" đến=" ánh=" mắt=" ôn=" nhu=" của=" hấn=" khi=" nhìn=" ngộ=" tà,=" nhìn=" thấy=" hấn=" chỉ=" khi=" đối=" xử=" với=" ngộ=" tà,=" trên=" mặt=" mới=" hiện=" lên=" vẻ=" yêu=" thương=" luyến=" tiếc;=" trong=" lòng=" chua=" xót,=" vội=" vàng=" quay=" đầu=" đi=" chỗ=" khác.==" "tiểu=" ca!==" thiên=" chân=" xảy=" ra=" chuyện=" gì=" vậy?=" vương=" bàn=" tử=" cau=" mày=" nhìn=" ngộ=" tà.==" "lấy=" quan=" sát=" tình=" huống=" trước=" mắt,=" hấn=" trụng=" cổ=" độc.==" chu=" đồng=" bắt=" đắc=" dĩ=" lắc=" đầu,=" nói=" tiếp:==" "cổ=" thuật=" nơi=" này=" quả=" nhiên=" lợi=" hại!="=" trương=" khởi=" linh=" nhớ=" lại,=" nói:==" "lúc=" chúng=" ta=" mới=" tiến=" vào=" thôn,=" anh=" nói=" thấy=" được=" ngộ=" tà,=" tôi=" nghĩ=" đó=" không=" phải=" là=" ảo=" giác.==" "cái=" gì!="=" vương=" bàn=" tử=" kinh=" ngạc,=" nói:==" "không=" phải=" hoặc=" đại=" sư=" kia=" nói=" là=" do=" 'ngân=" điệp=" cổ=" trên=" người=" tôi=" phát=" tác=" nên=" mới=" sinh=" ra=" ảo=" giác=" sao?=" trương=" khởi=" linh=" lắc=" đầu,=" nhìn=" đồng=" lửa=" trầm=" tư,=" nói:==" "biết=" vì=" sao=" lúc=" trước=" một=" chút=" tin=" tức=" của=" ngộ=" tà=" chúng=" ta=" cũng=" không=" có=" được=" không?=" tôi=" nghĩ,=" khi=" đó=" ngộ=" tà=" đã=" bị=" đưa=" đến=" nơi=" này,=" hơn=" nữa,=" biệt=" thự=" của=" cừ=" đức=" khảo=" cũng=" không=" biến=" mất.==" "gì!==" không=" biến=" mất?=" miệng=" vương=" bàn=" tử=" mở=" lớn=" hơn=" nữa.==" "nếu=" không=" biến=" mất,=" vậy=" lúc=" tên=" bàn=" tử=" chết=" toi=" này=" tỉnh=" lại,=" vì=" sao=" không=" nhìn=" thấy=" cái=" gì?=" phan=" tử=" xoa=" xoa=" phần=" cổ=" bị=" ngộ=" tà=" cắn=" đến=" phát=" tím,=" vội=" vàng=" hỏi.==" "bởi=" vì=" đó=" là=" 'biểu=" địa'?==" "biểu=" địa'?==" biểu=" địa=" cùng=" biệt=" thự=" của=" hấn=" có=" quan=" hệ=" gì?=" vương=" bàn=" tử=" càng=" nghe=" càng=" mơ=" hồ.==" "âm=" khí=" của=" biểu=" địa=" rất=" nặng,=" rất=" thích=" hợp=" để=" dưỡng=" thi.==" chu=" đồng=" tiếp=" lời.==" trương=" khởi=" linh=" thần=" nhiên=" liếc=" nhìn=" chu=" đồng=" một=" cái,=" gật=" gật=" đầu=" nói:==" "còn=" nhớ=" đến=" cái=" đại=" đầu=" quý=" anh=" (đứa=" bé=" quý=" đầu=" to)==" mà=" chúng=" ta=" từng=" gặp=" không?=" nói=" đến=" đây,=" bàn=" tử=" cùng=" phan=" tử=" mới=" bừng=" tỉnh=" đại=" ngộ.==" bàn=" tử=" vỗ=" đùi=" nói:==" "mẹ=" kiếp!==" cừ=" đức=" khảo=" lão=" già=" khú=" để=" kia=" đến=" cả=" 'nhật=" hào'=" còn=" nuôi,=" hướng=" chỉ=" một=" quý=" anh,=" đều=" là=" thủ=" thuật=" che=" mắt=" của=" đại=" gia=" hấn.==" phan=" tử=" hỏi=" tiếp:==" "vậy=" anh=" làm=" thể=" nào=" lại=" đi=" trước=" chúng=" tôi?=" khó=" có=" được=" ngày=" trương=" khởi=" linh=" có=" 'nhã=" hứng'=" nói=" chuyện,=" chỉ=" nghe=" hấn=" nói=" tiếp:==" "lúc=" tôi=" đuổi=" theo=" ngộ=" tà,=" không=" biết=" là=" có=" ý=" hay=" vô=" tình=" mà=" dẫn=" tôi=" đến=" chỗ=" này.==" có=" một=" đường=" hầm=" thông="

xuống=" nơi=" này,=" tôi=" trực=" tiếp=" đi=" xuống=" dưới.= " phía=" trước=" có=" hai=" cái=" cửa=" động,=" tôi=" vào=" từ=" bên=" trái,=" bên=" phải=" còn=" chưa=" vào.= " nói=" đến=" đây,=" trương=" khởi=" linh=" liền=" ngậm=" miệng=" không=" nói=" nữa.= " mọi=" người=" vừa=" nghe,=" nguyên=" lai=" là=" có=" chuyện=" như=" vậy.= " “chúng=" ta=" hiện=" tại=" chỉ=" có=" thể=" tiến=" tới,=" không=" thể=" lui=" về=" phía=" sau!=" chu=" đóng=" nói:= " “huyết=" thi=" cổ=" trong=" đầm=" nước=" đã=" có=" tác=" dụng,=" chúng=" ta=" phải=" đi=" tới=" thôi!=" bị=" hấn=" nhắc,=" mọi=" người=" lại=" nghĩ=" tới=" thăm=" trạng=" của=" trương=" cao.= " nhất=" là=" hoặc=" lị=" nhã,=" khấn=" trương=" nhìn=" nhìn=" mặt=" nước.= " trái=" qua=" bàn=" bạc,=" mọi=" người=" cảm=" thấy=" an=" toàn=" là=" vẫn=" nên=" cách=" nước=" xa=" một=" chút.= " vì=" thế=" lại=" đi=" lên=" trước=" mấy=" trăm=" thước,=" đi=" đến=" phía=" trước=" hai=" cái=" cửa=" động=" mà=" trương=" khởi=" linh=" nói.= " chỉ=" thấy=" hai=" cái=" cửa=" động=" tới=" mịt=" giống=" như=" hai=" con=" quái=" thú=" há=" to=" mờ=" lảng=" lảng=" dựng=" ở=" một=" chỗ.= " “đi=" lâu=" như=" vậy,=" chúng=" ta=" nghĩ=" ngơi=" trước=" rồi=" tiếp=" tục=" đi=" vào.= " “các=" anh=" nghĩ=" ngơi=" trước,=" tôi=" gác=" đêm.= " trương=" khởi=" linh=" thu=" xếp=" tốt=" cho=" ngô=" tà,=" xoay=" người=" nói=" với=" mọi=" người.= " phan=" tử=" nói=" nhanh:= " “chúng=" tôi=" lúc=" trước=" đã=" nghỉ=" ngơi=" một=" lát.= " tôi=" trông=" trước,=" anh=" nghỉ=" ngơi=" đi.= " nói=" lại,=" sau=" đây=" tiểu=" tam=" gia=" còn=" cần=" anh=" chiếu=" cố.= " trương=" khởi=" linh=" không=" phản=" ứng=" lại=" phan=" tử,=" lại=" khôi=" phục=" bộ=" dáng=" trước=" kia.= " chỉ=" thấy=" hấn=" ngẩng=" đầu=" không=" nói=" một=" câu,=" có=" điểm=" khác=" biệt=" với=" lúc=" trước=" chính=" là=" thi=" thoảng=" hấn=" lại=" cúi=" đầu=" liếc=" nhìn=" ngô=" tà=" một=" cái=" phan=" tử=" thở=" dài=" trong=" lòng,=" lắc=" đầu=" bắt=" đắc=" dĩ,=" chui=" vào=" trong=" túi=" ngủ.= " càng=" lúc=" càng=" gần=" khối=" ngọc...=" có=" lẽ=" vì=" nguyên=" nhân=" tinh=" thần=" khấn=" trương=" cao=" độ,=" mọi=" người=" nằm=" xuống=" liền=" ngủ.= " trong=" động=" một=" mảnh=" yên=" tĩnh,=" chỉ=" trong=" chốc=" lát,=" từ=" góc=" sáng=" truyền=" đến=" tiếng=" ngáy=" của=" bàn=" tử.= " trong=" bóng=" đêm,=" trương=" khởi=" linh=" nhìn=" gương=" mặt=" đã=" có=" chút=" gầy=" yếu=" của=" ngô=" tà,=" trong=" lòng=" khổ=" sở.= " hấn=" mặc=" kệ=" trước=" kia=" bản=" thân=" là=" ai,=" cũng=" không=" quản=" người=" khác=" đối=" đãi=" với=" mình=" như=" thế=" nào,=" tóm=" lại,=" cuộc=" đời=" này=" của=" hấn=" toàn=" bộ=" đều=" vì=" người=" trước=" mắt.= " “trương...=" trương=" đại=" ca...=" hoặc=" lị=" nhã=" đi=" qua,=" lảng=" lẽ=" đến=" bên=" cạnh=" trương=" khởi=" linh,=" nói:= " “tôi=" gác=" đêm=" cùng=" anh,=" vừa=" đúng=" lúc=" tôi=" không=" ngủ=" được.= " trương=" khởi=" linh=" thần=" nhiên=" liếc=" nhìn=" cô=" một=" cái,=" không=" nói=" gì.= " “ách...=" vừa=" rồi=" thật=" xin=" lỗi.= " hoặc=" lị=" nhã=" nói=" xong,=" chỉ=" chỉ=" ngô=" tà.= " cô=" nhớ=" tới=" một=" cước=" vừa=" rồi=" của=" mình,=" nếu=" thật=" sự=" đá=" trúng=" bụng=" ngô=" tà,=" hậu=" quả=" thiết=" nghĩ=" là=" không=" thể=" tưởng=" tượng=" nổi.= " “không=" có=" gì.= " trương=" khởi=" linh=" vẫn=" ngẩng=" đầu=" như=" cũ,=" nhìn=" đến=" cái=" đỉnh=" đen=" ngòm=" trên=" đầu.= " “tôi=" nghĩ...=" tôi=" có=" thể=" giúp=" anh=" một=" chút.= " hoặc=" lị=" nhã=" nói=" tiếp:= " “tôi=" cùng=" sư=" phụ=" học=" vu=" thuật=" nhiều=" năm=" như=" vậy,=" có=" lẽ=" tạm=" thời=" có=" thể=" giảm=" bớt=" tình=" trạng=" của=" hấn.= " nói=" lại,=" đoạn=" đường=" phía=" sau=" có=" thể=" phải=" trèo=" núi=" vượt=" sông,=" anh=" cũng=" không=" thể=" vẫn=" đánh=" ngất=" hấn=" rồi=" ôm=" đi.= " trương=" khởi=" linh=" quay=" qua,=" nhìn=" chăm=" chăm=" mặt=" cô=" trong=" chốc=" lát,=" bỗng=" nhiên=" không=" hiểu=" vì=" sao=" hỏi=" một=" câu:= " “cô=" cùng=" hoặc=" linh=" có=" quan=" hệ=" gì?“=" hoặc=" lị=" nhã=" bị=" hỏi=" đến=" ngẩn=" cả=" người,=" bật=" thốt=" lên:= " “đó=" là=" bác=" tôi,=" chẳng=" qua=" từ=" lúc=" sinh=" ra=" tới=" giờ=" tôi=" cũng=" chưa=" gặp=" qua=" bác.= " trương=" khởi=" linh=" nghe=" xong=" cũng=" không=" nói=" gì=" nữa,=" chỉ=" hơi=" gật=" gật=" đầu=" đem=" ngô=" tà=" giao=" cho=" cô.= " hoặc=" lị=" nhã=" trong=" lòng=" mừng=" rỡ,=" vầy=" quanh=" ngô=" tà="

bắt="” đầu="” ‘bận="” rộn’="” \_\_\_\_\_="” (1)="” đèn="”  
chong="”>

## 6. Chương 6

Trong động không phân rõ là ban ngày hay ban đêm, nhưng tính thời gian, ước chừng qua tầm hơn bốn giờ, mọi người lục tục tỉnh lại. Chỉ có Vương Bàn Tử còn ngáy khò khè như còi xe, Phan Tử không khỏi thâm nghĩ: Người này đến chỗ nào cũng có thể ngủ an ổn như vậy.

Phan Tử chui ra từ túi ngủ, xoa bóp cánh tay bị đè đến tê rần, đi đến trước mặt Trương Khởi Linh. Mới đứng dậy ngáp một cái, bỗng nhiên kêu lên sợ hãi: “A!”

Vương Bàn Tử bị một tiếng “A” này dọa tới mức ngồi bật dậy. Hắn mờ mịt dụi dụi cặp mắt ti hí, hỏi: “Mẹ kiếp! Lại chuyện gì nữa?”

Phan Tử nhìn Ngô Tà đang ngồi ở bên người Trương Khởi Linh, nghĩ đến hắn lại muốn lao qua cắn người. Nhưng nhìn kĩ rồi mới phát hiện, vẻ mặt Tiểu tam gia chết lặng, hai mắt tan rã, ngáy ngẩn nhìn phía trước.

“Đây là...?” Phan Tử giơ tay quơ quơ trước mặt Ngô Tà, nhưng Ngô Tà như là không nhìn tới, chớp mắt cũng không chớp.

“Chỉ có thể làm được như vậy.” Hoắc Lệ Nhã tinh bì lực tấn, nói: “Hiện tại hắn như một khối thi thể di động, không có suy nghĩ. Chờ chúng ta đi ra ngoài, để cho sư phụ tôi nhìn lại một lần.”

“Cái kia đối với hắn... có ảnh hưởng hay không?” Phan Tử nói chính là thai nhi trong bụng Ngô Tà.

Hoắc Lệ Nhã đương nhiên biết ý mà Phan Tử muốn nói, bởi vì lúc trước, cái tên Bàn Tử “ngọng” kia đã đem tiền căn hậu quả mọi chuyện nói hết cho cô.

Chỉ nghe Hoắc Lệ Nhã nói: “Không có việc gì, tôi đã tận lực bảo vệ thai nhi thật tốt. Bất quá... nơi này âm khí cùng độ ẩm quá cao, không tốt với thai nhi. Chúng ta phải nhanh chóng tìm được thứ kia rồi đi ra ngoài.”

Mọi người vừa nghe, vội vàng thu thập tốt mọi thứ, đi hướng tới cái cửa động bên phải. Trương Khởi Linh căn cứ theo chỉ dẫn của Hoắc Lệ Nhã, cắn đứt ngón giữa, lấy máu dính vào trán Ngô Tà. Làm xong như vậy, Ngô Tà đứng lên một cách máy móc, đi theo sau Trương Khởi Linh vào trong động.

Đi tầm thêm trên dưới một trăm thước, phía trước truyền đến tiếng mắng của Bàn Tử: “Đệt! Đây là tình huống gì, sao lại con mẹ nó là cửa đá?” Mọi người đi qua thì thấy phía trước bị một cửa đá lấp kín.

“Đến cuối rồi, thứ chúng ta muốn tìm đại khái ở ngay tại nơi đây.” Phan Tử nói.

Ngẩng đầu nhìn, cả cửa đá sắp xếp chi chít mấy ngàn cái đinh, chỗ bên trong lõm xuống, hình như viết mấy chữ gì đó.

Bàn Tử nhúc nhích đầu nhìn Hoắc Lệ Nhã, nói: “Trên mặt có phải phong ấn của người Miêu tộc mấy người không?”

Hoắc Lệ Nhã cũng nghi hoặc, lắc đầu nói: “Không phải, mấy cái đinh này để làm chi?”

“Trên mặt cái này viết là ‘Xà cổ nguyệt thần!’” Người nói chình là Chu Đồng, chỉ thấy hắn tiến đến ‘ba ba ba’ vỗ lên trên mấy cái đinh vài phát.

Mọi người cảm thấy dưới chân chấn động, tiếp theo trên cửa đá truyền đến thanh âm ‘ong ong’ của cơ quan chuyển động. Chỉ chốc lát sau cửa đá mở, để lộ ra cầu thang ở mặt sau.

Hoắc Lệ Nhã ngạc nhiên, nói: “Đây là cấm địa của Miêu tộc chúng tôi! Sao anh biết phương pháp mở? Anh rốt cuộc là ai?”

Chu Đồng cuống quýt che giấu, nói: “Trước kia lúc tôi học phong thủy có nghiên cứu loại cửa cơ quan này.” Dứt lời, ánh mắt dao động, sau đó tỏ ý bảo mọi người đi vào.

Phan Tử không khỏi âm thầm thắc mắc: Cho dù có thạo về cơ quan, hẳn cũng không thể nhận thức được chữ cổ của người Miêu a, cho dù trùng hợp nhận thức được vài chữ, nhưng cũng không hẳn là sẽ biết cơ quan của cái cửa này a! Cẩn thận hồi tưởng lại đủ loại chuyện gặp phải trên đường đi, người này luôn giải quyết hết một cách thành thạo, không có khả năng tất cả đều là trùng hợp. Nghĩ vậy, Phan Tử càng để tâm hơn.

Mọi người bước qua bậc thang, thấy bên trong là một cái thạch thất một trăm lần bình thường, mặt đối diện bên trong có đặt ngang một cái quan tài sơn son nạm vàng. Kỳ quái chính là phía trước quan tài có đặt cột đá xếp thành hình tam giác rộng chừng hai ba bàn tay, cao tầm một thước, trên đỉnh mỗi cây cột đặt một cái hộp.

“Trấn thai!” Chu Đồng ngạc nhiên, nói.

“Trấn thai là cái gì?” Vương Bàn Tử miệng hỏi, tay không tự giác vươn tới cái hòm.

Chu Đồng vừa thấy, trong lòng kinh hãi, vội chạy lên tóm hắn lại: “Ngàn vạn lần không được sờ mó lung tung đến mấy thứ kia, xảy ra chuyện đấy!”

Wương Bàn Tử cau mày nhìn Chu Đồng, lưu luyến nắm tay, thu trở về.

“Đây là trấn thai lợi dụng ‘Tam long trận’ đơn giản.” Chu Đồng giải thích: “Trấn thai thường là chín, mỗi cái đều có nguy hiểm rất lớn. Mà nơi này đem trấn thai hợp thành ba, bên trong còn bỏ thêm Hắc vu thuật, cho nên càng nguy hiểm.”

“Nhưng mấy thứ này, phá một cái, uy lực toàn thể sẽ giảm đi một tầng.” Hoắc Lị Nhã cũng nói.

“Vậy rốt cuộc nó có tác dụng gì? Phá giải như thế nào?” Phan Tử nói.

“Nó là một loại trận pháp lấy linh hồn của núi sông để bảo vệ mộ táng. Nói trắng ra là pháp thuật bảo hộ mộ thất.”

“Đừng con mẹ nó trận pháp này trận pháp kia nữa, hiện tại rốt cuộc làm gì bây giờ? Khối ngọc chúng ta muốn tìm nhất định là ở trong ba cái hòm.” Vương Bàn Tử gấp đến giờ chân.

“Đại gia anh sốt ruột đến vậy, có chỗ nào là anh suy nghĩ cho Tiểu tam gia, anh con mẹ nó đều là muốn sờ ‘minh khí!’” Phan Tử cũng gấp đến độ nổi giận trong lòng. Nói xong, hai người đã muốn xông lên.

“Ai! Hai vị đều bình tĩnh một chút đừng có nóng, trận này tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không phải là không có phương pháp hóa giải, để tôi nhìn kĩ lại một chút.” Chu Đồng nói xong, thân thể cũng chậm chậm tới gần ba trấn thai kia.

Mọi người thoáng chốc an tĩnh lại, khẩn trương nhìn chằm chằm Chu Đồng. Chỉ thấy hắn thật cẩn thận nhìn la bàn trong tay mình, bước một bước nhỏ cọ đến trấn thai bên trái...

Bỗng nhiên, kim la bàn run run kịch liệt. “Không tốt!” Chu Đồng hô to một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Một tiếng kêu này của hắn khiến vài người tinh thần đang khẩn trương bên cạnh ngay lập tức giờ vũ khí lên.

“Mau lui lại! Đây là... đây là ‘túc hồn thai!’” Chu Đồng bước mấy bước lên đến phía sau.

‘Đồng!’ Mọi người còn không kịp phản ứng lại, chợt nghe bên trong quan tài truyền đến một tiếng vang kì dị. Ngay sau đó, quan tài ‘phanh’ một tiếng bật lên một chút, một cỗ thi thể toàn thân xanh đen đi từ bên trong ra.

Wương Bàn Tử bị dọa đến phát run: “Tiên sư nó! Ở đây có bánh tồng!” Tiếp theo, không nói thêm gì mà giờ súng lên, bắn ra một viên đạn.

Viên đạn kia bắn vào trên người cương thi, giống như bắn vào da thuộc. Chẳng những không thấy một chút hiệu quả, còn có rất nhiều khối xanh biếc thoát ra từ lỗ hồng viên đạn trên người cương thi. Chỉ thấy làn khói xanh kia càng lúc thoát ra càng nhiều, chậm rãi bao phủ cương thi lại bên trong.

“Anh được việc thì chả mấy mà hồng chuyện thì có thừa.” Phan Tử đến lúc này còn không quên trách cứ Bàn Tử.

“Không! Một phát súng của anh ta vẫn có tác dụng.” Chu Đồng nói xong chỉ chỉ cương thi. Nói đến cũng lạ, không biết có phải nguyên nhân từ một phát súng kia của Bàn Tử hay không, dù sao thì cương thi kia cũng đã ngừng lại.

“Xem đi! Cũng là do bản lĩnh lợi hại của Bàn gia anh.” Vương Bàn Tử đắc ý dạt dào liếc nhìn Phan Tử một cái.

“Khói xanh kia đều là trùng.” Không đợi Bàn Tử tốt đủ, Trương Khởi Linh trầm giọng nói.

Trương Khởi Linh vừa mới nói xong, chỉ thấy khói xanh trên đỉnh đầu cương thi đều rơi rụng trên mặt đất, lộ ra cái đầu cương thi đã bị cắn gần thành xương trắng.

“Má ơi! Đây là hủ thi trùng!” Hoắc Lệ Nhã kêu lên sợ hãi, che miệng nhích lại gần Trương Khởi Linh: “Sự phụ có nói qua, Xà tộc từ nhỏ đem loại trùng này nuôi trong não và nội tạng, tuy rằng tốc độ ăn mòn rất chậm, nhưng nó cơ hồ không có khắc tinh.”

“Họ Chu kia người làm cái gì vậy!?” Bàn Tử ở phía sau bỗng nhiên rống giận, quát.

Mọi người nhìn lại, nháy mắt trong lòng lạnh một nửa. Nguyên lai, Chu Đồng thừa dịp mọi người không chú ý, đứng ở bên ngoài đem cửa đá đóng lại.

“Con mẹ người!” Vương Bàn Tử cùng Phan Tử lao qua đá đâm vào cửa đá, sờ soạng mong tìm được cơ quan mở cửa.

“Đừng tổn sức.” Chu Đồng ở bên ngoài, lúc này như đã thay đổi thành một người khác, âm trầm nói: “Nói thật cho mấy người các người biết, ta là hậu duệ của Xà tộc. Vu thuật trên người Ngô Tà Tiểu ca kia là do ta hạ —— khó giải! Ta cùng Cửu Đức Khảo đã ước định tốt, ta giúp hắn giám thị các người tìm ngọc, hắn giúp ta tìm lại tàn cuốn Hắc Vu của tổ tiên.”

“Vậy vì cái gì mà người muốn hại chúng ta!?” Hoắc Lệ Nhã cắn răng hỏi.

Chỉ nghe Chu Đồng chậm rãi hồi đáp lại từ bên ngoài: “Bởi vì mấy người đã không còn giá trị lợi dụng, bên trong cái hòm ở trần thai bên trái kia chính là tàn cuốn của Hắc Vu.”

Mọi người vội vàng nhìn lại bên trái, quả nhiên! Cái hòm bên phía cột bên trái đã bị mở ra, có thể là do Chu Đồng thừa dịp mọi người đối phó cương thi, trộm lấy đồ vật mang đi.

Chu Đồng ở bên ngoài vẫn lăm lăm bấm như cũ: “Nếu đã như vậy, dứt khoát cho mấy người thông tin; viên ngọc các người muốn tìm ở trong một cái hòm. Khuyết điểm của hủ thi trùng chính là quá chậm, có lẽ các người có đủ thời gian tìm được ngọc, nhưng cũng không nhất định ra ngoài được... Ha ha...” Nói xong, hắn liền cười ngạo mạn.

“Cửu Đức Khảo muốn khối ngọc này làm gì? Tiểu Tà nhất định phải cần khối ngọc này mới thuận sản được sao?” Trương Khởi Linh nhân cơ hội hỏi ra nghi hoặc trong lòng bấy lâu nay.

Chu Đồng yên lặng trong chốc lát, tựa hồ cân nhắc có nên trả lời vấn đề này hay không. Có lẽ cảm thấy được bọn họ chết chắc rồi, cho nên thanh âm Chu Đồng lại vang lên: “Khối ngọc này là một khối độc ngọc. Nghe nói, là tinh nguyên của một con rắn phương nam sinh ra từ thời thượng cổ, cả thân con rắn này đều là vảy đen nhỏ, giống như một con rồng từ trên trời giáng xuống. Người trong tộc chúng ta coi nó như hóa thân của thần, thờ phụng và tôn xưng nó là Mặc long, mà tinh nguyên của nó chính là Mặc ngọc. Song lân mãng xà của Vương mẫu tộc chính là hậu duệ của nó, vốn dĩ mấy con rắn này cũng có tinh nguyên, nhưng chậm rãi thoái hóa thành không có.” Nói đến đây hắn thở dài nói tiếp: “Phương pháp sử dụng khối ngọc này có nói với các người cũng không có gì đáng ngại, đem ngọc ngâm trong bình rượu mạnh tám bốn tháng, khi sắp sinh thì ăn vào, thai nhi tự nhiên sinh hạ thuận lợi. Bất quá...” Chu Đồng trầm mặc một chút: “Dù sao cũng là nam nhân sinh con, cho nên thống khổ còn lớn hơn mấy lần so với nữ nhân, phỏng chừng có rất ít người chịu được.”

“Nếu không cần khối ngọc kia, sẽ như thế nào?” Trương Khởi Linh đau lòng, lại hỏi.

“Không khó xử lý! Hiện tại khoa học phát triển như vậy, chờ cái thai chết trong bụng, phẫu thuật lấy ra là được!” Chu Đồng lại cạc cạc cười: “Bất quá Ngô Tiểu ca chỉ sợ không có cơ hội ấy, hắn hiện tại như một khối thi thể di động, chờ một lát sau, hắn cũng sẽ giống như vị chủ một kia. Được rồi! Ta nói nhiều như

vậy, cũng đã đủ với mấy người. Tạm biệt!” Nói xong, Chu Đồng đang muốn rời đi, Phan Tử hô một câu: “Đợi đó! Người con mẹ nó còn chưa cho chúng ta biết, Cừu Đức Khảo muốn khối ngọc này làm gì!”

Chu Đồng cả giận, nói: “Việc này thì tới mà hỏi Hoắc cô nương bên cạnh các người, cô ta so với bất cứ ai cũng rõ ràng hơn!” Nói xong, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân xa dần.

Mọi người đều quay đầu hướng về phía Hoắc Lệ Nhã...

Hoắc Lệ Nhã bối rối lui về sau vài bước, cúi đầu nói: “Tôi cũng không muốn lừa gạt các anh. Hơn nữa, tôi thật sự không biết Chu Đồng là hậu duệ Xà tộc... Tôi...”

“Cái này cũng không phải trọng yếu! Chúng tôi đang hỏi cô Cừu Đức Khảo muốn tìm khối ngọc kia làm gì?! Chẳng lẽ hẳn cũng...” Vương Bàn Tử lại bắt đầu nói hươu nói vượn.

“Hắn muốn khối ngọc kia là vì... trường sinh bất lão.”

“Đùa sao? Trường sinh bất lão?!” Phan Tử ngạc nhiên, nói: “Đây là tình huống gì vậy?”

“Ừm, dùng máu thuần dương của nam nhân mang thai, sau lấy âm khí của viên ngọc điều hòa, có thể cải lão hoàn đồng. Đây là bí mật của Miêu tộc chúng tôi.” Hoắc Lệ Nhã nói như thể đã hạ được quyết tâm.

Nghe thế, Trương Khởi Linh thương tiếc đem Ngô Tà ôm vào trong ngực. Nhưng Ngô Tà vẫn hai mắt mờ mịt nhìn về phía trước.

“Mẹ nó! Mau nghĩ biện pháp!” Vương Bàn Tử ở bên kia đột nhiên kêu tên một tiếng kì quái.

Nguyên lai, trong lúc mọi người còn đang nói chuyện với Hoắc Lệ Nhã, đám khói xanh kia đã sắp rời khỏi thân thể của khối cương thi, mấp máy hướng lại chỗ này. Ngay lúc đám khói xanh kia rời khỏi người cương thi, mọi người tròn mắt, cương thi vừa rồi còn là một đám da đen xì, lúc này đã hoàn toàn biến thành một đám xương trắng.

“Con mẹ nó, thứ này so với axit sunfuric còn lợi hại hơn.” Phan Tử nói xong, thân thể nhích về phía sau, tận lực đứng cách xa thứ kia một chút.

“Ông đây cho nổ chết chúng.” Vương Bàn Tử nói xong, trở mình muốn tìm ngòi nổ trong ba lô.

Hoắc Lệ Nhã vừa nghe, cuống quýt giữ chặt lấy hắn, khẩn trương nói: “Không thể được! Ngọc chúng ta còn chưa lấy anh đem ngọc phá hỏng thì làm sao bây giờ? Nói lại, thứ này nổ không chết, hơn nữa gặp nhiệt càng sinh sản nhanh hơn.”

Wương Bàn Tử vừa nghe lời này, buồn bực đem ngòi nổ ném trên mặt đất. Bỗng nhiên, có một tia sáng xẹt qua trong đầu hắn! Đây là trùng a!

Nghĩ vậy Vương Bàn Tử xoay người hô lên với Trương Khởi Linh: “Tiểu ca! Máu của anh không phải có công dụng đối phó với trùng sao?”

Trương Khởi Linh chưa cần đợi hắn hỏi, đã sớm nghĩ đến điểm ấy. Chỉ thấy hắn rút dao găm ra vạch một đường trên tay, máu tươi liền chảy ra ồ ồ.

Hắn dùng cánh tay còn đang chảy máu mở cái hòm ở giữa ra, bên trong quả nhiên có một viên đá đen lóe sáng ánh huỳnh quang, xem ra Chu Đồng không gạt người.

Hắn vội vàng đem ngọc thả vào trong ba lô, sau đó lấy máu nhỏ vào trong đám khói xanh, máu rơi xuống nơi nào, nơi đó dạt ra thành một khoảng đất trống.

“Nga! Có hi vọng!” Vương Bàn Tử hưng phấn hô một tiếng. Nhưng không đợi hắn cao hứng được mấy giây, Phan tử đã túm lấy tay áo hắn, nói: “Anh mau nhìn! Vẫn không được!” Không biết là từ lúc nào, mặt đất mới vừa rồi còn rất vất vả mới lộ ra được đã bị đám khói xanh cắn nuốt mất.

Wương Bàn Tử cả kinh thiếu chút nữa thì ngã xuống đất: Tiên sư rồi! Máu của Tiểu ca lần nào cũng dùng được, sao lần này lại không được?

“Tôi không phải đã nói rồi sao, thứ này cơ hồ không có khắc tinh, chúng ta lần này chết chắc rồi.” Hoắc Lệ Nhã vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

“Thối lắm! Bàn gia tôi cũng không phải người dễ dàng chờ chết!” Vương Bàn Tử gấp đến mức vò đầu bứt tai, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua.

Ngay tại lúc mọi người còn đang miên man suy nghĩ, Trương Khởi Linh huých Phan Tử, ý bảo hãy nhìn về một cái góc, Phan Tử nhìn hẳn khó hiểu, không rõ hẳn muốn làm cái gì.

Trương Khởi Linh lại chỉ một chút, nói: “Anh xem! Chỗ kia không bị ăn mòn.” Phan Tử nhìn theo đầu ngón tay của hắn, quả nhiên! Cái góc kia bốn phía đều là đất trống.

Phan Tử nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, bưng tỉnh đại ngộ, cười to nói: “Con mẹ nó chứ Bàn Tử chết toi kia vừa rồi tiểu bậy ở chỗ đó, ha ha... Nguyên lai đơn giản như vậy a! Mọi người đều nói nước tiểu đồng tử có thể giải trăm độc, quả nhiên không giả! Thật đúng là nhìn không ra, té ra Bàn Tử của chúng ta lại là ‘hoàng hoa đại khuê nữ’!”

“Tiên sư đại gia nhà anh!” Bàn Tử đỏ mặt tía tai muốn đánh Phan Tử.

Đã biết cách giải quyết đám sâu xanh này như thế nào, mọi người không khỏi đều nhẹ nhàng thở ra. Lúc này, Bàn Tử nghiêng đầu ra, chỉ nghe hắn nói: “Không biết trong cái hòm thứ ba có cái gì, không bằng... chúng ta thuận đường dọn sạch đi.”

“Ai! Anh...” Hoắc Lệ Nhã vừa muốn nói cái gì, nhưng đã không còn kịp. Chỉ thấy Bàn Tử thừa dịp đám sâu còn chưa lan tới, vọt tới phía trước cây cột, mở hòm ra thì thấy bên trong có mấy khối thịt trông như cái nấm, da tầng tầng lớp lớp giống như sóng biển, trên mặt còn đọng nước trông như những giọt sương.

“Đây là cái gì?” Vương Bàn Tử vừa hỏi vừa giơ tay chụp lấy.

“Đây là thái tuế!” Hoắc Lệ Nhã run rẩy vươn tay, bắt được cánh tay đang vươn đi của Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử căng thẳng trong lòng: Mẹ kiếp! Sao cứ chuyện không hay là tôi lại đụng vào!

Loại thịt này trong dân gian được xưng là ‘thái tuế’. Đồn đãi: Nhật phạm thái tuế, phạm chi đắc hung. (ngày gặp phải thái tuế, chạm tới liền gặp bất hạnh)

Bình thường khởi công xây nhà hoặc là đào móng vô ý đào ra, ắt sẽ gặp hại. (Theo tư liệu lịch sử ghi lại, ‘thái tuế’ là do sát khí của Ngũ hoàng (1) ngưng tụ lại mà thành, nó cùng tam hắc, tức Tử Vi hắc, Thái Vi hắc, Thiên Thị hắc (2) hô ứng lẫn nhau. Xuyên qua cung điện thiên thượng cửu tinh, chiếu tới nơi tương ứng trên mặt đất thì từ trong lòng đất sẽ hình thành hóa thân của ‘thái tuế’, chính là một khối thịt hình cầu. Tại chỗ này mà thi công thì sẽ kinh động đến ‘thái tuế’. Đây là sự ra đời của truyền thuyết “Động thủ trên đầu thái tuế ắt gặp họa” trong dân gian.)

Lúc này, Bàn Tử nhìn đến đồng thịt ‘thái tuế’ mà da run lên một chút. “Tiên sư! Đùa chứ cái này con mẹ nó còn sống.”

Hoắc Lệ Nhã vừa nghe. vội mạnh cái nắp lại, kéo Bàn Tử lui về phía sau: “Thứ này sống lại, so với hủ thi trùng còn đáng sợ hơn.”

Phan Tử vừa nghe vừa mắng to: “Con mẹ nó Bàn Tử! Mỗi lần đều là anh làm mấy cái chuyện ruồi bu này!” Nói xong, Phan Tử cầm lấy ngòi nổ còn đang nằm trên mặt đất của Bàn Tử cắm vào trong một cái hố ở bên cửa. Hét lên với Bàn Tử: “Nơi này chỉ có nước tiểu của Bàn Tử dùng được! Trước tiên anh ngăn trở đám sâu này, tôi làm nổ tung cái động này. Còn may là con rùa Chu Đổng kia không mang cả ba lô của chúng ta đi!”

“Oanh!” Cả thạch động run lên mấy lần, mấy người ho khan, chui từ trong thạch động ra.

Nhiều lần trắc trở, mọi người tuy rằng đều bị biến thành mặt xám mày tro, nhưng cũng may đều an toàn trở về tới Hoắc gia thôn.

Trong nhà đại sư Hoắc Ba, mấy người hai mặt nhìn nhau rồi nhìn tới Ngô Tà đang nằm trên giường cùng Hoắc Ba đang cau mày, ai cũng không dám nói lời một câu.

“Sự phụ, sao rồi? Có thể cứu chữa hay không?” Hoắc Lệ Nhã khẩn trương hỏi Hoắc Ba.

Hoắc Ba trầm ngâm một chút, nói: “Đây là thi thuật rất lợi hại của Hắc Vu, hơn nữa cơ thể vị Tiểu ca này mất nhiều máu quá... chỉ sợ...”

“Đại sư, vô luận là thế nào cũng cầu ngài cứu lấy cậu ấy!”

“Ai... Quên đi! Xem ra tôi đành phạm giới!” Hoắc Ba nói: “Trước kia... tôi cũng từng học Hắc vu thuật.”

“A! Sư phụ người...” Hoắc Lị Nhã há to miệng nhìn Hoắc Ba.

“Ừ! Tôi cảm thấy Hắc vu thuật rất thiếu đạo đức, cho nên thề không dùng tới. Nhưng hiện tại không thể trơ mắt nhìn vị Tiểu ca này chết, huống chi, đây còn là hai mạng!”

“Đại sư! Chỉ cần ngài cứu được Tiểu tam gia, ngài muốn cái gì tôi đều cho ngài.” Phan Tử nhìn Hoắc Ba đầy cảm kích.

Hoắc Ba khoát tay, nói: “Không cần cảm tạ tôi, trong các anh ai là người thân thiết nhất với cậu ấy?”

Ánh mắt Vương Bàn Tử cùng Phan Tử đều nhìn về hướng Trương Khởi Linh (cha đứa nhỏ =)), Trương Khởi Linh cũng tự đứng lên hỏi: “Có chỗ nào cần hỗ trợ?”

Hoắc Ba thở dài đầy hàm xúc, nói: “Cậu ấy hiện tại như đã đánh mất hồn phách, cần dùng máu của người thân mật nhất với cậu ấy để thức tỉnh cậu ấy, đồng thời cũng bù lại số máu mà cậu ấy đã đánh mất, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Nhưng...” Hoắc Ba hơi dừng một chút mới nói tiếp: “Cậu ấy cần một lượng máu rất lớn, sinh mệnh người hiền máu chỉ sợ sẽ nguy hiểm.”

Trương Khởi Linh không nói nhiều lời liền vén tay áo, nói kiên định: “Không có việc gì! Cần bao nhiêu cũng không quan trọng! Chỉ cần... có thể cứu sống Tiểu Tà.”

Hoắc Lị Nhã ở bên cạnh vừa nghe thấy thì nóng nảy: “Không được! Chẳng nhẽ không có biện pháp khác sao?”

Hoắc Ba lắc đầu: “Đây là biện pháp duy nhất, tôi đi chuẩn bị...” Nói xong, hẩn mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng thoáng chốc im lặng...

Một lát sau, Hoắc Ba mang theo một đồng lớn các đồ vật đến, trong đó có một cái túi màu đen, bên trong tựa hồ là vật còn sống, động một chút nó liền nhẹ nhàng nhấp nháy.

“Sư phụ! Đây là cái gì?” Hoắc Lị Nhã hỏi.

“Không nên động! Trong này là rắn!” Hoắc Ba nói xong, buông cái bát hoa cùng con dao tai trâu sắc nhọn trong tay xuống, sau đó túm lấy sợi dây thừng sau lưng.

“Đại sư... ngài đây là...” Phan Tử cùng Bàn Tử nghi hoặc nhìn nhất cử nhất động của Hoắc Ba.

“Lúc truyền máu rất thống khổ, đem trói cậu ấy lại, tránh để bị thương đến đứa nhỏ!” Hoắc Ba giải thích.

Trương Khởi Linh vừa nghe thấy lời này, trong lòng lại co rút đau đớn.

Hết thấy đều đã chuẩn bị sắp xếp, Hoắc Ba vói tay vào trong cái túi màu đen kia, túm từ bên trong ra một con rắn màu trắng dài tầm nửa thước: “Xà tộc sở dĩ trở thành Xà tộc, cũng không chỉ bởi vì bọn họ thờ phụng Nữ Oa. Quan trọng hơn, Hắc vu thuật của bọn họ cũng không tách khỏi sự tồn tại của rắn. Tôi dùng độc xà này trung hòa máu của anh ta, sau đó cho Tiểu ca này uống vào.” Nói xong, cầm lấy con dao nhọn đưa đến tay Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh gạt cánh tay Hoắc Lị Nhã đang kéo tay mình ra, sau đó dứt khoát cầm lấy cái dao kia, dựa theo phân phó của Hoắc Ba rạch một vết ở cổ tay mình. Ngay sau đó, Hoắc Ba cầm lấy đầu con rắn để nó cắn vào miệng vết thương.

“A!” Bàn Tử kinh hô ra tiếng, Phan Tử cũng không nhần tâm nhìn, ngay cả Hoắc Lị Nhã cũng quay đi.

Chỉ thấy cái bụng con rắn kia phập phồng từng đợt, chẳng mấy chốc sau đã hút đầy một bụng toàn máu tươi. Hoắc Ba bắt lấy con rắn, miệng lẩm bẩm, sau đó không biết hẩn vẩy chút gì lên thân rắn, chỉ thấy cái bụng trướng đầy máu của con rắn run rẩy, co rúm một lúc rồi ‘òng ọc’ một tiếng, con rắn đem toàn bộ chỗ máu vừa hút được phun trở lại vào trong cái bát hoa kia.

“Mau! Cho Ngô Tiểu ca uống hết chỗ này!” Hoắc Ba cầm chén đưa vào trong tay Phan Tử, ý bảo mọi người hỗ trợ áp chế Ngô Tà.

Phan Tử tiếp nhận cái bát, chịu đựng ghê tởm trong dạ dày, khoát tay liền khiến Ngô Tà uống xuống nửa bát máu.

“A!” Máu vừa mới trôi xuống, Ngô Tà liền giật nảy người lên. Chỉ thấy hai mắt hần nhắm nghiền, đầu lắc lư trái phải, miệng rên rĩ ra tiếng: “A! Ân... Đau quá...” Tuy rằng chân tay đều bị trói, nhưng giường trúc vẫn bị hần kéo đến rung bần bật.

“Này... sao lại như thế này?” Phan Tử trợn mắt há mồm ngẩn ra nhìn Ngô Tà, Bàn Tử cũng không biết phải làm gì đứng im một chỗ.

“Mau! Tiếp tục dứt! Đừng ngừng lại!” Mồ hôi của Hoắc Ba cũng theo hai má chảy xuống, hần lại đưa cho Phan Tử một bát máu.

Phan Tử nhắm mắt, cắn răng, tiếp tục cho Ngô Tà uống xuống.

Ngô Tà giãy giụa mạnh hơn, hần ưỡn người lên rồi lại suy sụp ngã xuống, đầu quay qua quay lại, mồ hôi tẩm ướt tóc, dán chặt lại trên mặt.

Mà Trương Khởi Linh ở bên kia bởi vì mất máu quá nhiều, cho nên cảm thấy trước mắt đều là màu đen, cả người không còn chút sức lực. Hình xăm kì lân trên người hần dần dần hiện lên, lan tràn toàn thân.

“Sư phụ! Đủ chưa vậy? Cứ tiếp tục như vậy anh ấy sẽ chết mất!” Hoắc Lệ Nhã khóc hô.

Hoắc Ba nhìn con rắn đã sắp biến thành màu đen trong tay, nhìn nhìn Ngô Tà đã dần dần bình tĩnh trở lại, khoát tay nói: “Được rồi... cũng coi như đã đủ rồi.”

Trương Khởi Linh nghe vậy, mắt tối sầm nghiêng đầu gục trên mặt đất. Hoắc Lệ Nhã thừa dịp đỡ Trương Khởi Linh đi, nhân lúc mọi người không chú ý, lấy từ trong tay một vật nhét vào trong miệng hần...

Một ngày trôi qua, lần đầu Ngô Tà mở mắt, nhìn nhìn Vương Bàn Tử đang ngáy khò khè bên trái giường, lại mở mắt nhìn Phan Tử đang nằm sấp bên giường, nói: “Tôi đang ở đâu a?”

Phan Tử cả kinh, mở mắt, vui sướng cầm lấy bả vai Ngô Tà, nói: “Tiểu tam gia! Cậu tỉnh rồi?! Làm chúng tôi lo lắng muốn chết!”

Ngô Tà vẫn giữ vẻ mặt mờ mịt như cũ, hỏi: “Tiểu tam gia là ai? Anh là ai?”

Phan Tử vừa nghe, ngốc tại chỗ: “Chuyện gì đây? Chẳng nhẽ Tiểu tam gia mất trí nhớ?”

“Mọi người tỉnh rồi sao?” Hoắc Ba chấp tay sau hông, cười tủm tỉm tiến vào.

Phan Tử khần trương hỏi: “Đại sư! Tiểu tam gia sao lại không biết chúng tôi! Hần ngay cả bản thân gọi là gì cũng không biết!”

Hoắc Ba đi đến bên giường, nhìn chăm chăm vào mặt Ngô Tà trong chốc lát: “Không đáng ngại, nguyên nhân là vì hồn phách chưa trở về thôi.”

“Vậy khi nào thì cậu ấy khôi phục trí nhớ?”

“Cái này... phải nhìn thể chất của cậu ấy mà định. Nhanh thì vài ngày, chậm nhất cũng không vượt qua mấy tháng, không cần quá lo lắng!” Hoắc Ba nói một cách hòa ái.

“Nga! Ra vậy...” Phan Tử nghe xong không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Mà Trương Khởi Linh vì nguyên nhân mất máu quá nhiều, cho nên đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại, ở phòng bên cạnh cho Hoắc Lệ Nhã chăm sóc.

Sau một vòng, nắng sớm ảm áp trải dài trên đồng ruộng, Ngô Tà vẫn như cũ, chưa khôi phục được trí nhớ. Nhìn lại thấy tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi đủ, Phan Tử liền tính toán mang Ngô Tà về, hần nghĩ: Có lẽ nhìn nơi lớn lên từ nhỏ, sẽ nhớ được cái gì đó. Bàn Tử cũng không có ý kiến gì, kỳ thật đã sớm muốn rời khỏi cái nơi quỷ dị này rồi.

Vì thế, mọi người thu thập tốt, chuẩn bị trở về...

“A? Tiểu ca đâu?” Vương Bàn Tử không nhìn thấy Trương Khởi Linh, thuận miệng hỏi một câu.

Hoắc Ba nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, than nhẹ một tiếng tránh đi.

Vương Bàn Tử gãi gãi đầu buồn bực: “Chẳng nhẽ tôi nói bậy gì à?”

Đang trong lúc mọi người nhìn chung quanh, Hoắc Lị Nhã đỡ lấy tay Trương Khởi Linh, biểu tình hai người thân mật, chậm rãi đi ra từ trong phòng.

“Các người đây là...?” Phan Tử nhìn hai người bọn họ đầy nghi hoặc.

“Tôi quyết định ở lại đây cưới Hoắc Lị Nhã!” Trương Khởi Linh nói xong còn ôn nhu nhìn Hoắc Lị Nhã một cái.

“Cái gì?! Tôi. tôi không nghe nhầm chứ?!” Phan Tử kinh ngạc, hỏi.

Vương Bàn Tử cũng nghĩ Trương Khởi Linh đang nói giỡn, trêu chọc hỏi: “Anh xem! Các anh còn nói hẩn im lìm, hẩn con mẹ nó còn nói chuyện khó tin hơn cả tôi!”

“Tiểu tam gia! Cậu nói câu!” Phan Tử túm Ngô Tà đến phía trước.

Ngô Tà nhìn nhìn Trương Khởi Linh trước mặt, cảm giác rất quen thuộc. Hắn bỗng nhiên cảm thấy đau đớn trong lòng, mấy hình ảnh chợt lóe lên trong đầu. “Tôi biết người này sao?” Ngô Tà khờ dại hỏi Vương Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn ánh mắt Trương Khởi Linh thật sự không giống nói giỡn, không khỏi giận dữ trong lòng, hét lớn: “Cậu không hề biết tên khốn nạn này!”

Phan Tử bỗng nhiên tiến đến, tóm lấy cổ áo Trương Khởi Linh: “Nói cho tôi biết! Anh đang nói giỡn cái gì đây!”

Trương Khởi Linh bình tĩnh nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “Tôi đang nói thật!”

“!” Không đợi Trương Khởi Linh nói xong, Phan Tử liền giơ tay đấm vào mặt hắn một phát: “Anh con mẹ nó không phải người! Đáng tiếc Tiểu tam gia vì anh mà chịu nhiều đau khổ như vậy!”

“Anh làm cái gì vậy! Thật là!” Hoắc Lị Nhã đau lòng đỡ lấy Trương Khởi Linh, giận dữ trừng mắt nhìn Phan Tử một cái.

“Trong bụng Tiểu tam gia còn có... Được, được lắm!” Phan Tử tức giận đến phát run.

Vương Bàn Tử nói với Phan Tử: “Đại Phan, bình thường tôi hay nói anh không đâu vào đâu! Không nghĩ tới, tên này lại càng không đáng nói tới! Chúng ta đi!” Nói xong, hắn túm lấy Phan Tử, lôi kéo Ngô Tà, cũng không quay đầu lại đi hướng ra ngoài thôn.

Ngô Tà thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại, trong lòng không hiểu vì sao lại đau đớn.

---

(1) Ngũ hoàng: Tìm hiểu tại đây.

(2) Tử Vi hắc, Thái Vi hắc, Thiên Thị hắc: Cổ nhân đem toàn bộ sao có thể nhìn thấy trên bầu trời chia ra làm tam hắc nhị thập bát tú, tam hắc tức là Tử Vi hắc, Thái Vi hắc, Thiên Thị hắc. Tìm hiểu chi tiết trong đây.

## 7. Chương 7

Đảo mắt, bốn tháng trôi qua.

Gió thu hiu hắt, lá khô chao lượn. Thời tiết dần dần chuyển lạnh, bụng Ngô Tà cũng càng ngày càng lớn, mà trí nhớ của hắn vẫn chưa hề khôi phục.

“Đại Phan! Anh nói, chứng mất trí nhớ của Thiên Chân sao chẳng chuyển biến chút nào vậy?” Bàn Tử thừa dịp Ngô Tà đang ngủ, thấp giọng hỏi Phan Tử.

“Ai biết được! Lời nói của Hoắc Ba rốt cuộc có thật hay không, còn có Trương Khởi Linh...” Nói đến đây, Phan Tử lại nổi giận.

“Ách...” Ngô Tà chậm rãi tỉnh lại, nhìn nhìn Bàn Tử lại xem xem Phan Tử, bỗng nhiên mở miệng nói: “Bàn Tử chết toi, hai người ở đây làm gì?”

Phan Tử ngớ ra, sững sốt mất vài giây, bỗng nhiên nhảy cẫng lên ba thước, hoan hô: “Tam gia! Tiểu tam gia của tôi! Cậu có thể nhận thức chúng tôi!”

Bàn Tử cũng kích động ôm lấy cổ Ngô Tà, miệng than thở: “Cậu cuối cùng cũng tỉnh! Làm Bàn gia tôi lo lắng gần chết.”

“Các anh đang nói cái gì a? Bàn Tử chết toi này... anh ép chết tôi!” Ngô Tà một tay đẩy đẩy cái thân hình đầy đặn của Bàn Tử, một tay vội che chở bụng mình, sau đó nhìn nhìn bốn phía quanh phòng, hỏi: “Trương Khởi Linh đâu?”

Nghe được Ngô Tà hỏi, biểu tình của Vương Bàn Tử cùng Phan Tử nháy mắt trở nên cứng đờ, không biết nên trả lời hẩn như thế nào.

“Tiểu ca anh ấy đâu?” Ngô Tà lại nâng cao giọng, hỏi thêm một lần.

Wương Bàn Tử nhìn dáng vẻ lo lắng của Ngô Tà, nhịn không được thở dài. Phan Tử vội vàng xua tay ở bên cạnh hẩn, nháy mắt ra hiệu, ý bảo không cần nói lung tung, Bàn Tử trợn trắng mắt nhìn Phan Tử một cái, nói: “Sớm muộn gì cũng phải nói cho cậu ấy, nói sớm tốt sớm!”

“Sao vậy? Tiểu ca xảy ra chuyện? Còn có, sao tôi trốn khỏi Cừu Đức Khảo được?” Xem ra trí nhớ của Ngô Tà bị chặt đứt từ đoạn theo Cừu Đức Khảo, đến bây giờ tỉnh táo lại, bị trống mất một khoảng ở giữa. Đầu óc Bàn Tử khẽ chuyển động, nói: “Chuyện này nói đến giống như là nói đến chuyện một đứa bé không mẹ vậy, rất là dài. Bất quá cậu có thể an tâm một chút, Tiểu ca hẩn không có chuyện gì.”

Ngô Tà vừa nghe Trương Khởi Linh không sao, trong lòng thả lỏng. Hẩn cúi mạnh đầu, phát hiện bụng mình lớn một vòng, rất rõ ràng, cả kinh nói: “A?! Đây là...?”

Phan Tử thấy Bàn Tử hiểu được ý mình, cũng nhẹ nhàng thở ra, xoay người rót chén nước cho Ngô Tà, nói: “Từ lúc Cừu Đức Khảo bắt cậu đi cho tới giờ đã trôi qua hơn ba tháng, mọi chuyện phát sinh lúc đó để Bàn Tử chậm rãi kể cho cậu nghe.”

Wương Bàn Tử vừa mới thở ra, nghe Phan Tử nói, trong lòng liền mắng: Đùa à? Nghe tôi chậm rãi kể? Đại Phan con mẹ nó cục diện rối rắm liền ném lên người tôi! Chính là mắng thì cứ mắng, trên mặt hẩn vẫn phải cười, nói theo: “Cậu là bị Chu Đồng mang đi ra, tình huống cụ thể là như thế này...”

Chỉ thấy Bàn Tử nói đến nước miếng tung bay, hoa chân múa tay đem toàn bộ câu chuyện đi Hoắc gia thôn như thế nào, vì Ngô Tà mà tiến vào lãng mộ của Hoắc vu sư như thế nào, biết Chu Đồng là kẻ phản bội như thế nào, thêm mắm thêm muối nói hết một lượt. Nhưng hẩn cũng để ra nhiều hơn một cái tâm, không nói ra chuyện của Trương Khởi Linh. Cuối cùng, hẩn chỉ nói Trương Khởi Linh đi làm một chuyện rất quan trọng, qua một thời gian sẽ trở về.

Ngô Tà nghe Bàn Tử thao thao bất tuyệt đến không đâu vào đâu, nửa tin nửa ngờ hỏi Phan Tử: “Là như vậy sao?”

Phan Tử che dấu: “Ách... Giống như Bàn Tử đã nói vậy, chẳng nhẽ Tiểu tam gia còn không tin tôi sao?”

Ngô Tà thấy Phan Tử cũng nói như vậy thì cũng không hỏi lại.

Cứ như vậy, bọn họ bình an vô sự trải qua mấy ngày cuối tuần nữa.

Gió lạnh thấu xương, mùa thu cất bước đi về miền hoang vu, mắt nhìn thấy trời đã vào đông. Ngô Tà nhìn nhìn cái bụng mỗi ngày lại lớn hơn một chút của mình, càng lúc càng cảm thấy chuyện Trương Khởi Linh mất tích không đơn giản như lời Bàn Tử nói.

Ngô Tà gấp, trong lòng Bàn Tử và Phan Tử cũng cuống lên, nói đến cùng cứ tìm có qua loa với hấn ững không phải biện pháp a.

Trong lúc này, Cừu Đức Khảo cũng phải không ít người đến muốn lấy khối ngọc kia, bắt quá đều bị Bàn Tử ‘hiên ngang lẫm liệt’ dọa trở về.

Nhưng, tục ngữ nói luôn đúng; người tính không bằng trời tính. Việc đến cũng đúng dịp, có một ngày, bọn họ đang an ổn ngồi xem TV, thấy một cái quảng cáo bán giường trẻ con. Cũng không biết cái gân nào của Bàn Tử gấn không đúng chỗ, chỉ thấy mắt hấn bỗng nhiên sáng lên, nhất định phải lôi Phan Tử đi mua giường cho đứa nhỏ! Còn nói, đây là lẽ vật của hai bác.

Phan Tử cũng bị Ngô tà ép hỏi sắp đến cực hạn, vừa lúc nhân cơ hội này đi hít thở không khí, vì thế nên đi theo Bàn Tử ra ngoài.

Thiếu tranh cãi âm ỉ của hai người kia, trong phòng thoáng chốc yên tĩnh lại. Trên sofa, Ngô Tà thì thoáng thì gặm táo, cầm cái điều khiển từ xa trong tay đùa bỡn chán đến chết.

“Cộc...” Bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Ai vậy? Chẳng lẽ tên Bàn Tử chết toi kia lại quên không mang chìa khóa sao?” Ngô Tà than thở, nâng thân thể đã có chút mập mạp lên từ trên sofa, đi đến cửa.

“Cốc cốc!” Lại là một trận tiếng đập cửa, tiếp theo là tiếng người hô: “Ngài khỏe! Tôi là người của công ty chuyển phát! Có thư chuyển cho ngài!”

Ngô Tà vội vàng khoác thêm một lớp áo khoác dài rộng, mở cửa ra. Bên ngoài có một thanh niên cao gầy đang đứng, hấn tươi cười như hoa, đem một phong thư đưa cho Ngô Tà, để cho hấn kí rồi rời đi.

“Đây là thư từ đâu vậy? Hiện tại ai còn dùng phương thức liên lạc lạc hậu như vậy, gửi một cái e-mail không phải xong rồi sao!” Ngô Tà lẩm bầm nghi hoặc, khi mắt hấn nhìn đến chỗ ghi tên, trong lòng khẽ động —— Hoắc gia thôn.

“Thiên Chân! Cậu mau ra đây xem! Cái giường trẻ em chúng tôi mua có đẹp không này?” Chân Bàn Tử còn chưa đặt vào trong nhà đã nghe thấy miệng hấn bắt đầu ồn ào.

Phan Tử cũng vui vẻ, gọi với vào trong phòng: “Tiểu tam gia! Cậu xem, chúng tôi tìm rất lâu mới được cái này đó!” Nhưng hai người hô một hồi lâu, trong phòng vẫn yên tĩnh không chút tiếng động như cũ.

Vương Bàn Tử cùng Phan Tử nghi hoặc liếc nhau, buông cái thùng đang nâng trong tay, đi vào trong phòng.

Ngô Tà vẫn ngồi trên sofa không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía trước. Mà trên bàn trà trước mặt hấn, đặt một phong thư đã được mở ra.

“Tiểu tam gia... Cậu sao vậy?” Phan Tử cảm giác thấy Ngô Tà rất không thích hợp.

Vẫn là Bàn Tử mất sắc, hấn đi qua cầm thấy lá thư trên bàn trà, vừa mới nhìn đã ‘bùm’ một cái ngã ngồi trên sofa, run giọng nói: “Hoắc Ba... gửi thư tới.”

Phan Tử vừa nghe cũng hiểu được chuyện gì xảy ra, lo lắng nhìn Ngô Tà, nói: “Tiểu tam gia... chúng tôi không cố ý giấu giếm cậu... chúng tôi chính là...”

“Tôi biết!” Không đợi Phan Tử nói rõ ràng, trên mặt Ngô Tà hiện lên một nụ cười sáng lạn, tiếp đó nói: “Không liên quan! Hấn cũng không phải người gì của tôi, nói lại, hấn là nam nhân, chung quy là muốn cưới vợ!”

“Tiểu tam gia...”

“Tôi thực sự không sao! Ha ha... Anh xem tôi giống có việc gì không? Đúng rồi! Giường trẻ em các anh mua đâu rồi? Để tôi nhìn xem!” Ngô Tà nói xong, nghiêng nghiêng ngả ngả đi ra ngoài.

Vương Bàn Tử vội vàng đỡ lấy hấn, chuyển qua trước mặt hấn, nhìn chăm chú vào mắt hấn, nói: “Thiên Chân! Chuyện này khẳng định có cái kì quái! Sau khi tôi cùng Đại Phan trở về có cần thận suy xét lại, Tiểu ca tuyệt đối không phải loại người bội bạc như vậy. Nhưng cho đến giờ chúng tôi vẫn không nghĩ ra vì sao hấn lại biến thành như vậy, chúng tôi muốn tìm được biện pháp giải quyết rồi mới lại nói hết cho cậu!”

Ngô Tà căn bản không còn nghe được hết Bàn Tử đang nói cái gì. Ánh mắt hắn dao động, giấy dựa, nói: "Tôi con mẹ nó đã nói không liên quan! Các anh còn dồng dài cái gì! Buông! Đều con mẹ nó đừng động vào tôi!" Ngô Tà càng giấy càng lợi hại, cơ hồ đã phát cuồng. Bàn Tử sợ làm thương đến bụng của hắn, chỉ đành buông tay ra.

"Ba!" Một cái tát vang dội đánh vào mặt Ngô Tà, hắn đột nhiên ngây dại.

"Tiểu tam gia! Cậu bình tĩnh một chút được không!" Cái tay của Phan Tử vẫn còn giơ cao không buông: "Chúng tôi biết cậu rất khó chấp nhận, nhưng nổi giận hay thương tâm cũng không phải biện pháp a!"

Ngô Tà ôm bên má bị đánh đến phát sưng, ngơ ngác nhìn Phan Tử, bỗng nhiên xoay người đi vào phòng ngủ của mình, 'rầm' một cái đóng cửa lại.

"Ai... để cậu ấy yên lặng một chút cũng tốt." Bàn Tử mệt mỏi ngồi lên sô pha. Phan Tử cũng nói: "Cho tới bây giờ vẫn nghĩ biện pháp giấu giếm cậu ấy, một khi chân tướng đã rõ ràng, thế nhưng lại có thể thở ra nhẹ nhàng." Bàn Tử cũng khó có được mà gật gật đầu, xem như tán thành cách nói của hắn.

Ban đêm.

Vương Bàn Tử cùng Phan Tử sợ Ngô Tà lại xảy ra biến cố, cho nên không dám quay về phòng của mình mà mỗi người nằm cuộn mình ngủ ở một đầu sô pha.

Trong lúc ngủ mơ, Phan Tử nghe được âm thanh 'loạt xoạt'. Hắn mở choàng mắt, một bóng dáng trông như con gấu đập thẳng vào mắt: "A! Cái gì vậy!" Hắn kinh hô một tiếng, bật người đứng dậy.

"Là tôi..." Con quái vật hình gấu kia phát ra âm thanh.

Phan Tử cẩn thận dụi dụi mắt, lúc này mới nhìn được rõ ràng. Con gấu trước mặt rõ ràng là Ngô Tà, chỉ thấy hắn mặc một thân áo lông thật dày, trên đầu đội mũ lông. Bất quá cứ như vậy mới che lấp hoàn toàn bụng của hắn.

"Tiểu tam gia... Cậu đây là?"

"Tôi muốn đi tìm Trương Khởi Linh!" Ngô Tà nói một cách kiên định.

"Không được!" Phan Tử vội vàng phản đối.

"Tôi-nhất-định-phải-đi!" Ngô Tà không để cho Phan Tử phản bác.

"Ách..." Phan Tử nhìn tới ánh mắt Ngô Tà, nhất thời nghẹn lời.

"Bàn Tử chết tiệt! Mau lăn dậy cho tôi! Đều con mẹ nó trách anh, không nên đem địa chỉ liên lạc này cho Hoắc Ba!" Phan Tử giận chó đánh mèo, trút giận lên người Bàn Tử. Hắn đập mạnh vào thành sô pha, đem Bàn Tử ném xuống mặt đất.

"Cái gì đó?" Bàn Tử vẫn còn buồn ngủ, chậm rãi đứng lên từ mặt đất, miệng than thở bất mãn. Khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Tà, cũng sợ ra trò: "Ồi tiên sư! Trò gì đây?"

Phan Tử cảm tức Vương Bàn Tử, nói: "Tiểu tam gia không nên đi tìm Muộn Du Bình! Chuyện anh mang tới, tự anh đi khuyên cậu ấy đi!"

"Cái gì mà chuyện tôi mang tới?" Bàn Tử đang ngủ say, bỗng nhiên bị Phan Tử nhảy vào như vậy, trong lòng cũng không vui vẻ gì: "Tôi nói anh Đại Phan, việc này hai ta ai cũng con mẹ nó không thoát được, tôi cáo anh... Cái gì!? Cậu ấy muốn đi tìm Muộn Tiểu ca?!" Bàn Tử đến bây giờ mới xem như hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Đúng! Các anh có thể không theo giúp tôi, nhưng nhất định phải đem đường đến Hoắc gia thôn nói cho tôi biết!" Ngô Tà kiên định.

"Không nên không nên... Thiên Chân, cậu nghe Bàn gia tôi khuyên một câu đi." Bàn Tử vội vàng nói: "Hiện tại bụng cậu lớn như vậy, rất dễ dàng gặp chuyện không may! Lại nói, Hoắc gia thôn kia là chỗ quý dị, tuyệt đối không thể đi! Cậu... vẫn là nên quên Muộn Du Bình đi."

Ngô Tà nghe Bàn Tử nói xong, đầu tiên là trầm mặc trong chốc lát, sau đó giờ giờ tờ giấy trong tay lên: “Phong thư này của Hoắc Ba, các anh đã xem kĩ chưa?”

Phan Tử cùng Vương Bàn Tử liếc nhau, cùng lúc lắc đầu. Lúc bọn họ nhìn đến hai chữ Hoắc Ba cũng đã sợ hãi đủ rồi, ai còn tâm tư xem nội dung thư a!

“Thư của Hoắc Ba nói đến chuyện của Trương Khởi Linh cùng... Hoắc Lệ Nhã...” Ngô Tà chưa xót phun ra cái tên kia, nói tiếp: “Nhưng mặt sau hẳn còn nói, từ sau khi chúng ta rời đi, thần trí Tiểu ca vẫn luôn không rõ ràng, cũng không cười Hoắc Lệ Nhã.”

“A?” Phan Tử đoạt lấy lá thư trong tay Ngô Tà, Bàn Tử cũng cúi đầu nhìn qua. Hai người cẩn thận nhìn một lượt từ đầu đến cuối lá thư.

Trên mặt Ngô Tà hiện lên một nụ cười thắng lợi, nhìn biểu tình phong phú trên mặt hai người bọn họ.

Hoắc gia thôn cuối cùng cũng nghênh đón trần tuyết đầu mùa đông, những bông tuyết lất phất bay trên không trung, sau đó rơi xuống nền đất. Núi rừng từng ngợp một màu xanh um tùm, lúc này đã trắng xóa màu tuyết. Hoa, chim, cá, trùng đều chìm vào giấc ngủ sâu, chờ đón cuộc sống mới lúc giao mùa sang năm.

“Hắt xì...” Bỗng nhiên những tiếng bước chân nhỏ vụn truyền đến, quấy rầy sự yên lặng. Phía trước xuất hiện ba bóng dáng hai béo một gầy; đây đúng là Ngô Tà, Vương Bàn Tử cùng Phan Tử đang tới tìm Trương Khởi Linh.

Vương Bàn Tử cùng Phan Tử một trái một phải giúp đỡ Ngô Tà, bước từng bước đến Hoắc gia thôn...

“Tiểu tam gia, dừng lại nghỉ ngơi một lát đi?” Phan Tử thở hổn hển, hỏi Ngô Tà.

Ngô Tà cảm thấy trong bụng đau đớn co rút một trận, tựa hồ có chút động thai khí, hắn âm thầm cắn môi, gật gật đầu với Phan Tử.

Vương Bàn Tử buông lỏng Ngô Tà, cả người liền ngã chống vó, nằm lăn ra trên tuyết. Hắn há to mồm thở phì phò, nói: “Tiếp tục đi tới phía trước... nhìn thấy một cái cây đổ thì quẹo vào... mệt chết Bàn gia rồi!”

Phan Tử nhìn thấy sắc mặt Ngô Tà tái nhợt, thân thiết hỏi: “Tiểu tam gia, cậu có thấy khó chịu ở đâu không?”

Ngô Tà cố nén một trận đau đớn trong bụng, mỉm cười nói với Phan Tử: “Không có việc gì...”

Bởi vì Ngô Tà sốt ruột muốn nhìn thấy Trương Khởi Linh, cho nên bọn họ nghỉ ngơi vài phút lại tiếp tục tiến lên phía trước.

Quẹo qua cái cây đại thụ bị sét đánh gãy, đoạn đường phía trước lại càng không dễ đi. Bàn Tử cùng Phan Tử lúc này lại bỏ thêm mười phần cẩn thận, hai người bọn họ thật thận trọng giúp đỡ Ngô Tà, cơ hồ là từng bước từng bước lờ mờ tiến đến phía trước. Nhưng, cuối cùng vẫn xảy ra chuyện.

“A! Cẩn thận!” Phan Tử bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Phốc!” Ngô Tà bỗng nhiên trượt chân, cả người ngã mạnh về một bên.

“Tiên sư! Anh đỡ cái kiểu gì vậy?” Bàn Tử thoáng chốc bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Phan Tử cũng tự trách, nói: “Tôi cũng không biết bên kia có cái hố a! Tiểu tam gia, Tiểu tam gia cậu sao rồi?” Chờ bọn họ nâng được Ngô Tà dậy, vừa thấy, trái tim cơ hồ phải ngừng đập.

Chỉ thấy cả mặt Ngô Tà ướt đầm mồ hôi, mày nhíu lại, răng cắn chặt lấy môi, thỉnh thoảng lại có vài tiếng rên rỉ bị dồn nén tràn ra từ cổ họng: “Tôi... A...” Hai tay hắn ấn chặt lấy bụng của mình.

Bàn Tử đột nhiên cảm giác được bàn tay đang đỡ lấy phần eo của Ngô Tà ẩm ướt, sau đó hắn nghi hoặc nhìn xuống phía dưới thân Ngô Tà. Vừa nhìn thấy, nhất thời kinh hãi, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng thay đổi: “Không tốt! Không tốt rồi Đại Phan! Cậu ấy... cậu ấy giống như vỡ nước ối!”

Phan Tử lúc này cũng chú ý tới, ngay lúc đó đầu óc cũng không còn theo ý của hắn, cũng không biết đào đâu ra khí lực lớn như vậy, không nói hai lời liền ôm lấy Ngô Tà chạy tới Hoắc gia thôn.

Lúc Phan Tử tìm thấy Hoắc Ba, chân bông nhiên trượt một cái, suýt nữa đem Ngô Tà ném ngã ra ngoài. Hắn cuống quýt ổn định thân thể, gọi với vào trong phòng: “Đại sư! Hoắc Ba đại sư có nhà không?! Cứu mạng a!”

Chỉ thấy cửa hé một khe nhỏ, Hoắc Ba từ bên trong thò đầu ra. Hắn vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nhất thời chấn động: “Các cậu đây là...” Nói xong, vội vàng để Phan Tử đi vào trong phòng. Vương Bàn Tử cũng chạy theo phía sau, thở hổn hển đem nguyên nhân hậu quả nói hết một lượt cho Hoắc Ba.

Hoắc Ba ý bảo Phan Tử đem Ngô Tà đặt lên trên giường, sau đó tự trách: “Chuyện này đều do tôi... đều do tôi a!”

Phan Tử nhìn Ngô Tà đã đau đến cơ hồ muốn ngất đi, lo lắng nói: “Đại sư! Chúng tôi không trách ngài! Ngài mau nhìn xem Tiểu tam gia làm sao bây giờ a! Mau a!”

“Nhanh cởi quần áo của cậu ấy ra.” Hoắc Ba vội vàng nói với Phan Tử, sau đó lại nói với Bàn Tử: “Anh mau đi nhóm lửa, mặt khác, chuẩn bị thật nhiều nước ấm! Có bao nhiêu cần bấy nhiêu!”

Phan Tử vội làm theo chỉ thị, thật cẩn thận đem quần áo ướt trên người Ngô Tà cởi xuống. Đau đớn cơ hồ đem nội tạng của Ngô Tà vặn xoắn lại, hắn cắn chặt môi, không cho bản thân kêu thành tiếng.

Hoắc Ba nhìn nhìn bụng Ngô Tà, tay nhẹ nhàng xoa, sau đó đột nhiên dùng sức nhấn xuống một cái.

“A!” Ngô Tà kêu đau thất thanh, sau đó lại cắn chặt môi, một tia máu theo khóe môi chảy xuống. Thân thể hắn vì đau đớn mà run rên nhẹ.

“Ông làm gì!?” Phan Tử đẩy tay Hoắc Ba ra, quát lên với hắn.

Hoắc Ba vội giải thích: “Sợ rằng cậu ấy phải sinh non, nhưng thai vị của cậu ấy lại có chút lệch.”

Phan Tử vừa nghe, vội hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Mọi người thường nói, bảy sống tám không sống! Cậu ấy có thai đã gần tám tháng...” Hoắc Ba yên lặng nói.

“Van cầu ngài! Nhất định phải giúp Tiểu tam gia!” Phan Tử vừa nghe Hoắc Ba nói, nước mắt cũng muốn rơi ra.

“Tôi sẽ cố hết sức, anh chú ý cậu ấy thật tốt, đừng để cậu ấy giãy giụa làm bị thương đến bụng.” Nói xong, Hoắc Ba vội vàng chạy vào phòng trong.

Ngô Tà nằm trên giường ưỡn cái bụng cực lớn, thân thể vặn vẹo lung tung. Hắn cảm giác bụng dưới giống như bị đao khoét vào, đau đớn không chịu nổi.

Phan Tử đứng bên cạnh, gấp đến đầu đầy mồ hôi. Hắn cúi người xuống, lấy tay đè thật chặt thân thể đang quay qua quay lại của Ngô Tà. Sau đó, thấp giọng nói ghé vào lỗ tai hắn: “Tiểu tam gia! Cậu cố chịu đựng một chút... Chịu đựng một chút liền qua...”

Hoắc Ba đi ra từ trong phòng, trong tay cầm một cái hộp gỗ. Hắn nói: “Tôi từng học một chút thuật châm cứu, hiện tại tôi dùng châm cứu trợ sức giúp cậu ấy, cậu giữ chặt lấy cậu ấy! Đúng rồi! Rượu ngâm ngọc kia cậu có mang theo không?”

“Nga! Mang theo, mang theo!” Phan Tử vội vàng hô lên với Bàn Tử: “Bàn Tử! Đem bình ngọc ngâm rượu kia lại đây!”

Bàn Tử đang luống cuống tay chân nhóm lửa, nghe thấy Phan Tử kêu to, vội vàng dốc ngược cái ba lô lên trời. Sau đó, hắn cầm lấy một chai “Thiên đao tử” (1) đưa cho Hoắc Ba.

Hoắc Ba tiếp nhận rượu, phân phó: “Tôi hiện tại châm cứu sắp đặt lại thai vị, chờ lúc tôi rút châm, cậu đem rượu này cho cậu ấy uống!”

Phan Tử vội vàng gật gật đầu.

Hoắc Ba còn nói thêm: “Sau khi rút châm mới là lúc thống khổ nhất, phải nghĩ cách không để cho cậu ấy hôn mê, bằng không là kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Phan Tử nghe vậy, trong lòng cả kinh: Cái gì? Còn phải thanh tỉnh chịu đựng thống khổ?

Hoắc Ba cầm lên một cây ngân châm dài tằm ngón tay, nhẹ nhàng châm xuống phần bụng đã có phần trong suốt của Ngô Tà, sau đó chậm rãi về sâu xuống.

Chờ Hoắc Ba châm xong toàn bộ chỗ châm trong tay, Ngô Tà cũng không còn đau như vậy nữa. Hắn chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên thấy được là Phan Tử, liền hỏi: “Đại Phan... đây là đâu?”

Phan Tử vội vàng nói: “Chúng ta đang ở Hoắc gia thôn, Tiểu tam gia, cậu cảm giác tốt chút nào không?”

Lúc này, Hoắc Ba cũng đến gần, ôn nhu nhìn Ngô Tà, nói: “Chờ tôi rút châm ra, cậu liền uống rượu kia xuống, tuy rằng trong quá trình sẽ rất thống khổ, nhưng cậu kiên trì một chút sẽ không sao nữa!”

Ngô Tà tuy suy yếu nhưng cũng kiên định nói: “Không sao hết! Tôi có thể chịu được!”

Hoắc Ba sau khi nghe xong, gật gật đầu tán dương. Sau đó, hắn hít mạnh một hơi, nhanh chóng rút toàn bộ chỗ châm xuống. Phan Tử cũng nhân cơ hội này nâng cốc dứt cho Ngô Tà.

“Ách... A A A!” Rượu vừa trôi qua cổ họng, bụng dưới liền truyền lên một trận đau đớn như bị xé rách. Mồ hôi lạnh nháy mắt chảy xuống theo gương mặt tái nhợt của Ngô Tà. Hắn đau đến cả người co rút, tay liều mạng giằng xé đám chăn đệm dưới thân hòng giảm bớt thống khổ, mặc dù hơi thở dồn dập nhưng lại như hít thở không thông.

“Hít sâu! Hô hấp! Dùng sức!” Hoắc Ba tách hai chân Ngô Tà ra, lấy tay nhẹ nhàng ấn xuống phía dưới hắn. Máu... ứ đọng một khoảng.

“Ầm!” Ngay lúc Ngô Tà cảm thấy mình sắp không thể nữa, cửa bỗng nhiên bị phá mạnh ra. Một người toàn thân trần truồng, đầu óc rối bù lao tới.

Phan Tử tập trung nhìn vào, chấn động: Tiên sư! Đây không phải là Trương Khởi Linh sao!

Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy Trương Khởi Linh, hắn cau mày, nghi hoặc, cân nhắc: Mẹ nó! Muộn Du Bình sao lại nghèo túng đến như thế này?

Trương Khởi Linh cũng không để ý tới mọi người mà lập tức đi đến bên giường Ngô Tà. Hắn ôm lấy tay Ngô Tà, nước mắt thoáng chốc chảy xuống... Có câu, nam nhi không dễ dàng rơi lệ, cũng chỉ vì chưa đến lúc thương tâm! Phan Tử trợn mắt há mồm đứng bên cạnh nhìn nhất cử nhất động của Trương Khởi Linh.

“Tiểu Tà... Tiểu Tà... thật xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi cậu...” Trương Khởi Linh lẩm bẩm trong miệng, một mực ân hận.

Lúc này Ngô Tà đã hoàn toàn không còn cảm giác được sự tồn tại của Trương Khởi Linh. Hắn chỉ cảm thấy trong bụng như có một khối thịt đang chia lìa, trượt xuống, xé rách thân thể của mình.

“A A A... Giết tôi! Giết tôi đi!” Thống khổ như không phải của mình cơ hồ làm cho Ngô Tà lâm vào điên cuồng, đục khoét trong cơ thể, đau đớn mãnh liệt.

Ngay cả trái tim cơ hồ cũng như ngừng đập, hắn nằm trên giường kiệt lực ức chế bản thân giãy giụa, há to mồm thở hổn hển.

Khi Phan Tử nhìn đến bàn tay của Ngô Tà, trong lúc vô ý đã nắm chặt lấy cánh tay Trương Khởi Linh, hắn yên lặng thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi lui đến bên cạnh Bàn Tử cùng nhau nấu nước.

Ba giờ qua đi...

Thể lực Ngô Tà cạn kiệt, mấy lần muốn hôn mê, nhưng bằng nghị lực, hắn vẫn cố kiên trì.

Hoắc Ba đầu đổ đầy mồ hôi, ý bảo Trương Khởi Linh: “Mau nói chút gì đó cho cậu ấy chú ý! Ngàn vạn lần không được để cho cậu ấy hôn mê!”

Trương Khởi Linh hiểu ý gật gật đầu, đưa đến gần lỗ tai nói: “Tiểu Tà, nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay không? Trên lưng tôi đeo hắc kim cổ đao đi qua cậu, khi đó cậu nhìn chăm chăm vào tôi, tôi còn nghĩ cậu bị thần kinh, nguyên lai là đang nhìn cái đao sau lưng tôi. Bắt đầu từ ngày đó, tôi liền... Không lâu sau đó, ở dưới nước, chúng ta bị đám người trong đá tập kích, may mắn tôi không có hại chết

cậu...” Trương Khởi Linh đem từng chuyện đã cùng Ngô Tà trải qua, thủ thỉ kể lại, Ngô Tà nghe thề, tựa hồ như cảm ứng được, chậm rãi khôi phục tinh thần. Hắn bỗng nhiên hét lớn một tiếng, dùng hết toàn bộ khí lực cuối cùng.

“Oa...” Trong phòng truyền đến tiếng trẻ con khóc rất lớn rất rõ.

Ngô Tà dựa lưng vào gối đầu, suy yếu nửa nằm ở đó. Ánh mắt hắn tràn ngập đồng tình, yên lặng nhìn chăm chú vào kẻ điên tàn phế trước mắt —— Hoắc Lệ Nhã.

Hoắc Ba ngồi ở bên giường, bất đắc dĩ nói: “Ai... Tự làm vậy a...”

Nguyên lai, lúc Hoắc Lệ Nhã vừa nhìn thấy Trương Khởi Linh, liền sinh ra cảm tình tốt với hắn. Về sau, trong lúc tiếp xúc, cô càng kiên định tình cảm của bản thân dành cho Trương Khởi Linh. Nhưng sau khi cô nhìn thấy tình cảm của Trương Khởi Linh dành cho Ngô Tà, cô chỉ biết, bản thân không có cơ hội. Vì thế, cô thừa dịp Trương Khởi Linh cực kỳ suy yếu, hạ “Ái tình cổ” cho hắn.

Bất quá, Hoắc Lệ Nhã vẫn là xem thường tình cảm mà Trương Khởi Linh dành cho Ngô Tà. Lúc Ngô Tà rời khỏi Hoắc gia thôn, Trương Khởi Linh nhìn thấy bóng dáng cô đơn của hắn, trong lòng đã bắt đầu xúc động, nhưng thần trí vẫn dần dần. Thẳng đến lúc Ngô Tà khôi phục trí nhớ đi tìm hắn, rồi phát sinh chuyện ngoài ý muốn mà sinh non, hắn nghe thấy tiếng kêu gào thống khổ của Ngô Tà, trở nên thanh tỉnh.

Mà Hoắc Lệ Nhã vì sử dụng cổ thuật không quen thuộc, cho nên bị phản phệ, làm cho cô trở thành bản thân bất toại cùng thần trí mơ hồ.

Đồng đi xuân đến, khắp dải đất tràn ngập một màu xanh, nơi chốn dâng trào sức sống.

Trương Khởi Linh cùng Ngô Tà ngồi dựa vào một cây đại thụ trên một bãi cỏ xanh non mơn mơn mới mọc. Trong lòng Trương Khởi Linh ôm một đứa bé trai phấn điều ngọc mài. Nếu nhìn kĩ, còn phát hiện ánh mắt kia thâm thúy giống hệt như Trương Khởi Linh. (chả giống thẳng bố nó thì giống ai =)))

“Nó cần đặt tên! Phải gọi là gì?” Ngô Tà hỏi Trương Khởi Linh.

“Cậu nói!” Trương Khởi Linh lại khôi phục cái kiêu như trước, bộ dáng có thể nói hai chữ được thì tuyệt đối không nói ba chữ.

“Tiên sư! Anh nói nhiều một câu thì sẽ chết a?” Ngô Tà nhìn thấy thái độ này của hắn thì không khỏi nổi giận.

“... Kì.” Trương Khởi Linh bỗng nhiên phun ra một cái tên,

“Cái gì?” Ngô Tà nghe không rõ, hỏi lại một lần.

“Trương Ngọc Kì!” Trương Khởi Linh nhấn mạnh lại một lần.

“A? Vì sao phải họ Trương?!”

“Vậy sinh thêm một đứa gọi ‘Ngô Mặc Lân’ là được!” Trương Khởi Linh nói xong, không chút hoang mang mở lòng bàn tay ra, trong đó có đặt một viên được màu xanh.

“Tiên sư nó! Anh đừng có được nước làm tới...” Ngô Tà kinh hãi.

Xa xa có hai cái bóng đen nghe được bọn họ nói chuyện, nhìn nhau cười, bất đắc dĩ lắc đầu. Hai người này không ai khác, chính là Phan Tử cùng Vương Bàn Tử!

\_\_Chính văn hoàn\_\_

---

(1) Thiêu đao tử:

Image

## 8. Chương 8: Phiên Ngoại – Mắt Âm Dương (\*)

(\* Có hai khái niệm, 1 là khái niệm trong tướng học để chỉ hai con mắt khác nhau về cấu trúc, còn khái niệm kia là để chỉ đôi mắt có khả năng nhìn thấy người cõi khác.)

Lại nói, sau khi đồng chí Thiên Chân của chúng ta thuận lợi sinh hạ Kỳ Lân, cùng Muộn ca chung sống hạnh phúc, vốn nghĩ đến gia đình, con cái, sự nghiệp (?) đều có, có thể sinh sống an ổn đi? Nhưng là không nghĩ tới... trời không chiều ý người...

Đại khái khi Trương Ngọc Kỳ được tám tháng, một ngày trời quang mây đặng, thời tiết thoải mái dễ chịu, nhưng cái tổ ấm hạnh phúc của Thiên Chân cùng Muộn ca lại không được yên ổn.

“Này! Anh có thể để tôi ôm một chút được không! Anh con mẹ nó đã ôm lâu như vậy!”

Không cần hỏi, vừa nghe mấy cái giọng ồn ào này liền biết tuyệt đối là tiếng Bàn Tử cùng Phan Tử cãi nhau.

“Kì Kì là do Tiểu tam gia của chúng ta sinh, hiển nhiên là tôi cần ôm nhiều một chút! Nói lại, bằng cái mặt mũi của anh, còn không phải sẽ dọa nó khóc sao?” Phan Tử ôm chặt đứa bé trong ngực, cưng chiều cực độ. Nếu đổi thành người khác, còn có chút bình thường. Nhưng là nói Đại Phan lại như vậy... Ách... người như vậy, lộ ra biểu tình ôn nhu, thật sự là... không thể tưởng tượng! OTL!

“Tiên sư! Tôi đây cũng là cha bên này của nó nhá, đâu có kém gì so với anh! Cho tôi ôm một cái!” Vương Bàn Tử không chút yếu thế, muốn cướp đoạt Trương Ngọc Kỳ từ trong lòng Phan Tử. ( tác giả: cảm giác to tiếng như vậy thật là giống thông gia đang cãi nhau XD)

Nói cũng kì quái, mặc kệ hai người này dằn vặt thế nào, Trương Ngọc Kỳ không khóc cũng không nháo, chỉ đem ngón tay cái ngậm vào miệng, mở to đôi mắt đen láy nhìn bọn họ.

Ngay lúc hai người ví đứa bé mà cãi nhau tít bụi, một đôi bàn tay với những ngón tay dài nhỏ thon gọn, đem đứa bé bế lên, sau đó yên lặng, lập tức đi ra ngoài.

Trong phòng nháy mắt yên lặng trở lại... chỉ để lại hai cái đầu đen xì của hai người sắp hóa đá —— Vương Bàn Tử cùng Phan Tử.

“Tiên sư bố! Tiểu ca anh không làm đây chứ!” Vương Bàn Tử bỗng nhiên phản ứng lại, kêu lên một tiếng sau đó nổi giận đùng đùng đi theo ra ngoài.

Trong phòng khách rất náo nhiệt, nguyên lai là chú hai đến. (tác giả: cũng cần nói chuyện này cho rõ ràng lại, vốn chuyện Ngô Tà sinh bảo bảo khiến tất cả mọi người không có biện pháp thừa nhận, nhưng nhìn đến đứa bé đáng yêu như vậy, nhìn đến Muộn ca thật yêu thật yêu Ngô Tà như thế... Ai nha dù sao cũng đã sinh rồi, không tiếp nhận thì rồi cũng phải tiếp nhận thôi. Hơn nữa, thế giới to lớn có đủ những chuyện kì lạ, rất nhiều chuyện muốn trách cũng không trách được. (ngươi con mẹ nó đây là cái lý do gì vậy?!))

Trương Khởi Linh ôm đứa bé đi đằng sau Ngô Tà, vẫn là cái bộ dạng im lìm như trước, nhưng nếu người nhìn kĩ thì sẽ mơ hồ phát hiện được khoe miệng hân có dấu vết hạnh phúc.

“Chú hai, đây là Kì Kì.” Ngô Tà đón lấy đứa bé từ trong lòng Trương Khởi Linh, sau đó đưa đến trước mặt chú hai.

Chú hai có chút kích động, cao hứng muốn ôm lấy nó. Lúc này, chuyện kì quái xảy ra. Chỉ thấy Trương Ngọc Kỳ bỗng nhiên vươn hai cánh tay non nớt nhỏ bé ra phía sau chú hai, còn khanh khách cười thành tiếng, tựa hồ có người ở phía sau chú hai chơi đùa với nó.

Lúc ấy, tất cả mọi người tròn tròn mắt nhìn nó, gấp gấp nhìn lại phía sau lưng chú hai, nhưng ở đó ngoại trừ một cái ghế nằm thì không có ai ở đó.

“Cái này?” Mặt mày chú hai nhú lại một chỗ, nói với Ngô Tà: “Tiểu Tà! Đứa bé này vốn như vậy? Hay mắt nó có vấn đề?”

Về mặt Ngô Tà cũng mở mắt, lắc đầu nói: “Không biết a! Đứa bé này từ khi ra đời tới giờ cơ hồ đã không khóc mấy, rất yên lặng. Cháu nghĩ nó giống Trương Khởi Linh nhiều nên cũng không để ý. Nhưng lần này xem ra...”

“Đứa bé này khẳng định là thiên phú dị bẩm.” Vương Bàn Tử và Phan Tử cùng đi đến.

“Chẳng lẽ người thuần dương thì khác biệt với người thường sao?” Chú hai vỗ vỗ trán, trầm ngâm nói: “Nhưng là, nó có cái gì hơn người đâu?” Nói xong, chú hai lại nhìn nhìn lại phía sau mình, lại nhìn nhìn Trương Ngọc Kỳ trong lòng Ngô Tà, bỗng nhiên cả người chấn động, run run nói: “Tiên sư! Sẽ không phải... không phải là mất âm dương chứ?”

“A?!”

“Con tôm?!” (cái này không hiểu ‘\_\_\_\_\_’ đồng âm cũng không đồng)

Mọi người lúc ấy kinh ngạc tại trận, miệng giương lên tròn vo không nói được gì. Duy chỉ có Trương Khởi Linh vẫn chẳng có phân khiếp sợ nào, còn cúi đầu nhìn Trương Ngọc Kỳ.

Chú hai kích động, nói chuyện cũng có phần lắp bắp: “Tiểu, Tiểu Tà, còn nhớ rõ chỗ kia ai thường ngồi không?”

Ngô Tà mới đầu cũng không nghĩ tới cái gì, nhưng khi nhìn đến đến cái ghế nằm phía sau kia, cũng chấn động toàn thân, tiếp lời: “Mẹ ơi! Chẳng lẽ là ông nội?”

“Ừ! Có thể là cha đến xem thằng cháu trai.” Chú hai yên lặng nhìn cái ghế nằm bên kia. Bỗng nhiên, cái ghế nằm kia không gió mà tự động hơi hơi lắc lư vài cái.

Nước mắt Ngô Tà thoáng chốc chảy xuống, nhẹ giọng nói với bên kia: “Ông nội, đây là cháu trai của ông, nó tên Trương Ngọc Kỳ. Còn có, cháu không có làm mất mặt Ngô Cầu vương.” Lúc này, Trương Ngọc Kỳ cũng khua khua hai tay về bên kia, miệng bị bô tập nói, tựa hồ như muốn nói cái gì.

Khó có được chính là, Trương Khởi Linh cũng mở miệng nói: “Ông nội, ông yên tâm đi, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Tà.”

Ngay cả Bàn Tử và Phan Tử bình thường hay cãi nhau cũng yên tĩnh lại, cả phòng khách tràn ngập không khí cảm động...

Một ngày huyền ảo ở trong cảm động cùng kích động mà trôi qua.

Ban đêm.

Tiến mấy người chú hai rời bước, Trương Ngọc Kỳ cũng yên ổn ngủ ở trên chiếc giường nhỏ.

“Kỳ Kỳ thật sự có mất âm dương sao?” Ngô Tà nằm ở trên giường, hỏi Trương Khởi Linh.

“Ừ, hẳn rồi.” Trương Khởi Linh đáp một cách quyết đoán.

“Hử? Nghe giọng điệu của anh thì hình như anh biết từ sớm rồi?!” Ngô Tà đột nhiên vùng dậy, nhìn Trương Khởi Linh hỏi.

“Không, anh cũng mới biết dạo gần đây, bởi vì nó luôn tự chơi đùa rất vui vẻ.” Trương Khởi Linh nhẹ nhàng áp đảo Ngô Tà, sau đó nói tiếp: “Lúc mới đầu anh còn tưởng nó có tật xấu gì, nhưng sau anh lại hiểu được, là ông nội chơi đùa với nó.”

“Cái gì!? Anh còn... ngô...” Ngô Tà còn chưa kịp nói xong, miệng đã bị đầu lưỡi của Trương Khởi Linh lấp đầy. Cái lưỡi ướt át ấm nóng liếm láp khắp khoang miệng, chuyển động liếm mát linh hoạt.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên Ngô Tà cùng Trương Khởi Linh phát sinh quan hệ, nhưng vẫn như cũ, rất nhanh đã bị nhiệt tình của hắn thiêu đốt. Từng sợi từng sợi chỉ bạc, theo khóe miệng tràn ra.

Trương Khởi Linh buông tha đôi môi Ngô Tà, sau đó bắt đầu những nụ hôn nhỏ vun kéo dài từ trên cổ xuống dưới, thẳng đến hai núm hoa đã ửng đỏ trước ngực.

“A... Ách...” Ngô Tà không nhịn được mà khẽ ngâm thành tiếng.

Trương Khởi Linh nhẹ nhàng cắn nuốt trước ngực Ngô Tà, tay cũng không thành thật mà thăm dò nơi riêng tư của hắn, dịu dàng xoa nắn vuốt ve. Thân thể Ngô Tà run rẩy một trận, nỉ non: “Nơi đó... đừng... A!”

Đang trong lúc Ngô Tà muốn ngừng mà không được, Trương Khởi Linh đem thứ đã dựng thẳng của bản thân ôn nhu sáp nhập vào dững đạo của Ngô Tà.

“A! Đau...” Ngô Tà nhẹ lắc đầu, tay nắm chặt lấy khăn trải giường, há miệng thở hổn hển. Tuy không phải lần đầu tiên tiến vào, nhưng đau đớn vẫn như cũ không giảm.

Trương Khởi Linh cũng cau mày, chậm rãi đem nửa phần còn dựng thẳng ở bên ngoài của mình, nhẹ nhàng đưa toàn bộ vào.

“A... Ách.” Ngô Tà vặ vẹo thân thể, mồ hôi tẩm ướt gối đầu, phía trước không được giải phóng cùng đau đớn từ mặt sau khiến trên mặt hắn bao kín một tầng sương mù.

Tay Trương Khởi Linh không thả lỏng, phía dưới cũng tăng tốc độ luật động, từ chậm rãi đẩy vào dần dần chuyển thành trườ sáp mãnh liệt. Vì khoái cảm mà miệng hắn khẽ phát ra âm thanh gầm nhẹ.

“A a a a...” Trương Khởi Linh hưng hăng sáp nhập.

Hai người cùng lúc tới đỉnh...

Trên chiếc giường nhỏ bên cạnh, Trương Ngọc Kỳ mở to đôi mắt đen láy, như cười như không... ( dạy hư con em dôi ‘\_\_\_\_\_’)

\_\_Toàn văn hoàn\_\_

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-mo-dong-nhan-binh-ta-mac-long>*